

Lidérőfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

Jimmy Cartwright • R. Harbinger • triarii
• Tumicz Krisztina • n13 • A.K. András
• Forczek Péter • Erdős Sándor • Hypnos
• SzaGe • jocker • Kohász • DadaistaB
• Natali Sanders • kovaesgabor • Dawn Bat
• edwardhooper • Atesz9902 • csabi6669
• Dave Stark • Hollótoll
Mab Tee • CraZ • Izolde Johannsen

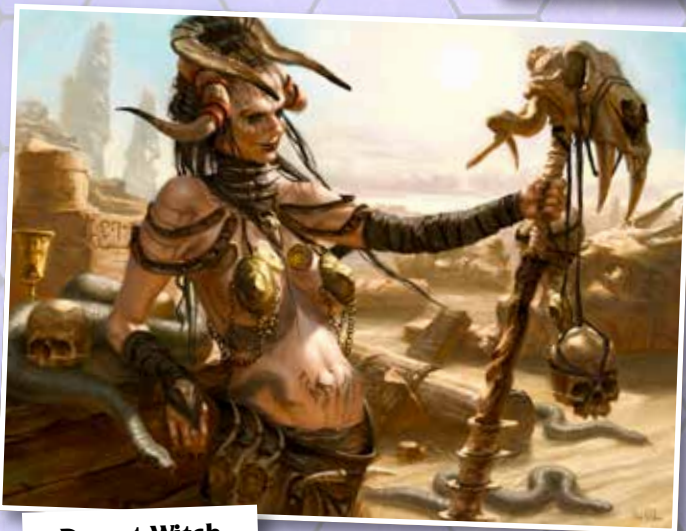
XVII. évf., 4. szám, 2025. április

Black Wings

Owl Wizard

Desert Witch

Barbarian Chic

Lili

INFO BOX

FILIPE PAGLIUSO – CHARACTER DESIGNER/ILLUSTRATOR

Ribeirão Preto, Brazilia

Portfóliók:

<https://www.artstation.com/filipe-pagliuso>

<https://www.deviantart.com/filipe-pagliuso/gallery>

Közösségi média:

<https://www.instagram.com/filipepagliuso/>

<https://www.facebook.com/filipe.pagliuso/>

Szerkesztői köszöntő

Úgy tűnik, velünk is bolondját járatta az április, így jelen lapszámunk már a majáliskor jelenik meg. Sebaj, legalább ismét van. :) Ráadásul a hét végén anyák napja is lesz – ne feledkezzünk meg róluk sem!

Megérkezett a nyár, talán kicsit korán, de legalább a ballagók nem vacogtak most sem. Hétfőtől indul az érettségi, kívánunk minden résztvevőnek egy nagy kalappal! :)

Hasábjainkon most ajánlunk nektek játékot, ha netalán agyatokra menne már a munka, a tanulás, a család, vagy bármi, vedd kézbe, más nem is kell, és kapcsolódj ki egy klasszikus fantasy labirintusos lapozgató könyvvel!

Persze olvashatod a megjelent novellákat, verseket is, annak is nagyon örülünk! Ha ez itt nem lenne elég, honlapunkon döggel találhattok még. :)

Úgy tűnik, nekem már megártott a meleg, rémrímeket faragok itt kéretlenül nektek... Lehet, vesztemet érzem, azért vagyok dilis, csak azt remélem, a közeljövőben nem leszek újra bilis. :)

Az ablakot a túloldalon ugyan becsuktuk, ám a Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház ajtaja továbbra is nyitva áll. Oda még nem férközött be a Mesterséges Intelligencia, ám helyelközzel előfordulhat némi megmagyarázhatatlan jelenlét. Jó szórakozást!

-J.C.

Tartalomjegyzék

Könyvajánló

Jimmy Cartwright

- **Czicza Ádám – A bíbor úrnő árulása** 4
fantasy játékkönyv ismertető

Novellák

R. Harbinger - **Szeretkeztél-e már sápadt holdfényben?** 8
triarrii - **A halál szemébe nézve** 10
Tumicz Krisztina - **Kommentszekció** 11
n13 - **Friss tavaszi gondolatok** 12
A.K. András - **Csipike** 13
Forczech Péter - **Ellenségek** 15
Erdős Sándor - **Az utolsó beszélgetés** 18

A Nyakonöntött Próbagoblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Fantázia Enciklopédia Varázslóknak

Mab Tee - **Miért is ne árulhatnék múzsát?** 19
Craz - **Macskák és festői meglátások** 20
Izolda Johannsen - **Próbaidőn** 21

Sorozat

Hypnos **Ablak a túloldalon**
- **4. befejező rész** 22

Külvilág

Jimmy Cartwright

- **Kell-e félnünk az MI-től?** 32

Mozijegy

SzaGe - **Jelenlét / Presence (2024)** 34

Verseik

Tumicz Krisztina - **Magasan jár a nap** 35
jocker - **Az idő folyamatosan elszáll...** 35
Kohász - **Ismeretlen lány** 35
DadaistaB - **Végállomás: Belgrád** 35
Natali Sanders - **Szülőházam udvarában** 36
Erdős Sándor - **A bögoly és a bagoly** 36
kovacs-gabor - **Este munka után** 36
Dawn Bat - **Ki tette... (krimivers)** 36
edwardhooper - **Csillagvándor** 37
Erdős Sándor - **A félelem hídjá** 37
Atesz9902 - **Egy-két** 37
csabi6669 - **Nem vagyok jobb...** 37
edwardhooper - **Nem választhatjuk meg** 38
Dave Stark - **Családi kör** 38
Hollótoll - **Haláltánc** 38

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el!
- Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Könyvajánló

Jimmy Cartwright

Czicza Ádám – A bíbor úrnő árulása *fantasy játékkönyv ismertető*

Lapjainkon rendszeresen beszámolunk azon új játékkönyvekről, amelyek Szlobodnik Gábor kiadásában, gondozásában jelennek meg. Most sincs ez másképpen, így az alábbiakban a Czicza Ádám által írt, A bíbor úrnő árulása című fantasy játékkönyvről olvashattok. A kötet a kiadó Távoli Világok Krónikái sorozatának második része. (Az első a Viszályok ideje volt, amelyről szintén beszámoltunk.)

Bár a könyvről több szerepjátékos csoportban, és fórumon is értekeztek már, mire megkaptam a recenzíós példányomat, szándékosan kerültem mindenféle spoilert, mert úgy akartam belevágni a történetbe, hogy ne tudjak róla semmit, érjen meglepetésként. Ezt olyannyira sikerült túlteljesíteni, hogy még a hátsó borítón található fülszöveget sem olvastam el, mielőtt belekeveredtem volna a kalandokba. Annyit azért tudtam róla előzetesen, hogy a ma már klasszikus, nyolcvanas évekbeli játéktílusra számíthatok.

Tapasztalt játékkönyv játékosként rendben odakészítettem magamhoz minden szükséges eszközt. Ceruzát, radírt, egy üres lapot (hisz újabban rászoktam arra, hogy nem a könyv kalandlapját firkálom teli), bár a kiadó honlapjáról egyébként letölthető a nyomtatóbarát Kalandlap és a Harcok oldal is, no és persze dobókockákat. Majd olvasni kezdtem a szabályokat, és gyakorlatilag mindent félretettem, amit odakészítettem. De erről majd egy kicsit később...

A történet

Zsoldosként járod Brillia világát, bár apád nem efféle kardforgatónak szánt. Számos izgalmas, ámde egyáltalán nem veszélytelen küldetésen vagy már túl, így komoly tapasztalatod van mindabban, ami ezekkel jár. Épp hazatérsz a legutóbbi, sikeresnek mondható kalandodból, ám amikor egy kiadós pihenés után elindulsz, hogy felvedd jól megérdemelt jutalmad, szembetalálsz magad a megszerzett kincs őrzőjével. Mielőtt azonban komolyabb cseppetétra kerülne sor, néhány szellőpille jelenik meg körülöttem, s szinte fel sem fogod, de kimentenek szorult helyzetedből. Ám úgy tűnik, csöbörből vödörbe kerültél, hisz egy labirintusban találsz magad, ahonnan célszerűnek tűnik mihamarabb kikeveredni...

A világ

A kezdéskor nem tudunk meg túl sokat Brillia világaról. Még a létrejötte sincs tisztázva, számos elmélet kering arról, hogyan is keletkezett. Ám a történet előrehaladtával juthatunk némi információhoz minderről, sőt, a végén akár még bizonyosságot is nyerhetünk.

A játérendszer

Az általunk alakított főhősnek négy fő tulajdonsága van: *Erő*, *Ügyesség*, *Gyorsaság*, *Küzdőérték*. Ezen felül természetesen vannak *Életerő pontjai*, és választható *Képessége*. Engem itt ért az első meglepetés. A tulajdonságokat

Karakter Pontokból (KP) kell meghatározni, nem kell kockákkal kidobni. A 15 KP-ból minimum 7-et, maximum 10-et lehet szétosztani a fő tulajdonságok között, amelyek maximális értéke nem lehet több 3-nál, majd bizonyos mennyiségű KP-ból lehet egy Képességet választani. A maradék KP-t hárommal szorozva kapjuk meg az Életerő pontjainkat.

A kaland során, ha valamilyen megoldandó feladat elé kerülünk, próbát kell tennünk az adott fejezetpont utasításai szerint valamely tulajdonságunkra. Ennek két fokozata van, a sima próba, valamint a nehéz próba. Itt ért a második meglepetés, mert bizony itt sem kell dobókockához nyúlni. A könyv jobb oldali lapjainak alján találhatóak meg ugyanis a *Végzet Kockái*, amelyek vagy kardot, vagy koponyát ábrázolnak. A próba során a játékosnak véletlenszerűen ki kell nyitnia a könyvet, és amilyen szimbólumokat lát a *Végzet Kockáin*, a próba vagy sikerült (megfelelő számú kard esetén), vagy nem sikerült (koponyák esetén).

A harmadik meglepetés pedig a harcnál ért. Talán már kitalálhattátok, ehhez sem kell kocka, itt is a lapok alján lévő *Végzet Kockáit* kell alkalmazni. Megfelelő számú kard esetén sikeres a támadás, le lehet vonni az ellenféltől a sebzést, koponyák esetén azonban a támadás sikertelen. Ugyanígy az ellenfél részéről is. Szerintem ez nagyon érdekes mechanizmus, és így akár egy hosszabb utazás

során is játszhatunk a könyvvel, mert nem okoz problémát, hol, illetve hová is dobáljuk a dobókockákat. Viszont hátránya is van, hiszen, ha egy könyvet sokszor kinyitunk ugyanott, az bizony hajlamos legközelebb is ott kinyílni, no de valamit valamiért.

A karakterünk rendelkezik felszereléssel is, amelyet fel kell jegyezni a Kalandlapjára. Van közötté élelem is, amelyet bármikor megetethet a játékos a karakterével – kivéve tulajdonságpróba vagy csata közben –, így visszanyerve a teljes életerejét.

Fontos momentum még, amit a könyv is megemlít, hogy a kaland során a karakterünk szert tehet barátokra, de ellenségekre is. Ezek nevét az adott fejezetpont utasítása szerint fel kell jegyezni a Karakterlapra. Ez természetesen nem csak az író agyszüleménye arra, hogy megbonyolítsa kissé a játékos életét, hanem bizony van értelme és jelentősége a kaland során.

Természetesen ezek a szabályok is részletesen, érthetően kifejtésre kerültek a könyvben, itt csak leegyszerűsítve mutattam be azokat.

A játékmenet

Annak, aki még nem játszott ilyen könyvvel, talán érdekes lehet, hogy ezt nem folyamatosan, oldalról oldalra kell lapozni, hanem úgynevezett fejezetpontok vannak, amelyek végén egy vagy több lehetőség is felsorolásra kerül,

hogy mely további fejezetpontokhoz lehet odalapoznunk. Nyilván tehetjük ezt annak fényében, hogy merre szeretnénk továbbhaladni, vagy épp nálunk van-e az a tárgy, birtokunkban van-e az az információ, amely az adott fejezetre mutat. Természetesen, akik játszottak már efféle könyvvel, ez számukra nem újdonság.

A könyvben lévő négyszázötven fejezetpont az átlagnál egyébként több, így beletelik némi időbe, mire a játékos a végére jut. Ezt én mindenképpen pozitívumnak tekintem, az író nem sajnálta a tartalmat, az izgalmakat a kalandból.

Belbecs és kulcsín

Nekem az eddig megjelent „Vindgardias” kötetek megjelenésével sem volt gondom, és szerintem ez is teljesen rendben van. A borítót és a belső illusztrációkat is Szabó Csaba készítette. A színes borító elsőre kissé sötétnek tűnt ugyan, de a történet végére érve értelmet nyert, miért. A belső fekete-fehér illusztrációk kifejezetten hangulatosak, hozzáadnak az adott fejezethez, amelyhez készültek. Összességében ez is egy igényes megjelenésű és kivitelezésű kötet lett.

A grafikai megjelenés mellett egy könyv esetében talán fontosabb a szöveg kivitelezése, megfogalmazása. A játékönyvek esetében alapvetően nem várja el az ember a szépirodalmi megfogalmazást, hiszen mégis inkább szórakozásra vágyik, aki egy ilyet fellapoz, ám mindenképpen öröm, ha az író odafigyel erre. Ebben a könyvben is

így történt, a szöveg bár sokszor tényszerű, mégis gördülékeny, és több felbukkanó szereplő is mesél egy-két történetet magáról, vagy amiről megkérdezzük.

Összbenyomás

Ahogy azt az eddigi ismertetőimben is elmondtam, a nyolcvanas évek óta kedvelem a lapozgatós könyveket. Remek elfoglaltság volt gyermekként különböző világokba merülni úgy, hogy nem csak olvasója, de résztvevője, alakítója is voltam a történeteknek. A Bíbor Úrnő árulása pedig az előzetes elvárásaimnak, és a fülszöveg ígéréteinek megfelelően vissza is repített a korai játékönyvek hangulatába. Ez egy jól sikerült, modern, de mégis klasszikus dungeon crawler játék. A történet ugyan egyszerű, de izgalmas, ahogyan keresztülverekszli magát az ember a szerteágazó, időnként magába visszatérő labirintuson. Sosem lehet tudni, hogy a következő sarkon befordulva, a következő ajtón benyitva milyen ellenféllel találjuk szembe magunkat. Gyakran adódik lehetőség a „tápolásra”, vagyis újabb hasznos, vagy épp teljességgel haszontalan, netalán kulcsfontosságú tárgyakhoz juthat hozzá a karakterünk. Ahogyan pedig a vége felé közeledünk, úgy nő a tét, egyre komolyabb küzdelmek várnak ránk, mígnem a végső, mindent eldöntő harc is elérkezik.

A sima „most játszok egy jót” alkalmaknál már ugyan leszoktam a különböző fejezetpontok bármilyen bejelöl-

léséről, e játékkönyv esetében azonban az első (nem megelépfő módon kudarccal végződő) végigjátszás után mégis alkalmaztam papírfecniket, meg az „egy ujj, tíz ujj, huszonegy ujj” technikát, felderítve a labirintust. Mondjuk ez utóbbi nem volt olyan egyszerű a próbák, harcok során... Rajzollhattam volna térképet is, de miután felhagytam a papír-ceruza kombóval is, és inkább számítógépen egy táblázatban jegyeztem fel a karakter értékeit, tárgyait, barátait, inkább fejben próbáltam tartani, merre is haladok, vagy jártam már. A könyv honlapján viszont már elérhető egy háromoldalas térkép, amely segítség lehet a játékosoknak, de én azt mondom, első nekifutásra érdemes mindenféle segítség nélkül kalandozni a labirintusban.

Összegzésképpen ki merem jelenteni, hogy újabb remek játékkönyvvel bővült a kínálat, bátran tudom ajánlani kezdőktől a haladóig mindenkinek.

Infók

A könyvet a következő árusítóktól lehet megvásárolni:

Budapest - Mr. Sci-fi és Fantasy

E-mail cím - mrsconfiandfantasy@gmail.com

Budapest - DragonShop (<https://dragonshop.hu/termek/a-bibor-urno-arulasa/?v=18bd9197cb1d>)

Mindegyik árusítónál megoldható a személyes átvétel, valamint a FoxPosttal történő szállítás is.

A kiadó honlapja: <https://vindgardia.hu>

A könyv oldala a kiadó honlapján:

<https://www.vindgardia.hu/BUA.html>

Lidércfény

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Szerkesztőségünk az utóbbi években úgy döntött, hogy a pályázataink díjazásaképpen a beérkezett pályaművek legjobbjait egy antológiába rendezi, mely e-book formátumban lát napvilágot.

Eképpen az utóbbi négy Lidércfény pályázatra beérkezett novellákból összeállítottunk egy-egy kötetet A Világegyetem Vándorló Vámpírjai, Az utolsó döntés, Garabonciások és Második eljövétel címmel.

Az első két ilyen kötetünkre akkoriban nem kértünk ISBN-t, nem gondoltuk, hogy fontos lehet. Idén év végén viszont pótoltuk ezen hiányosságunkat, és A Világegyetem Vándorló Vámpírjai, valamint Az utolsó döntés antológiák egy javított, illusztrált második kiadásban is elérhetőek, valamint a moly.hu oldalon is kaptak egy-egy adatlapot.

<https://konyvek.lidercfeny.hu>

R. Harbinger

Szeretkeztél-e már sápadt holdfényben?

A szívem a fülemben dobol, amikor az autó leparkol a felhajtón, és az utasoldali ajtó kinyílik. Mindent lassítva látok, ahogy a világ legformásabb lába kandikál ki az égszínkéek szoknya alól, és lágyan érinti a forró betont. Tulajdonosa egy pár sarut helyez mellé, majd belelép. Angela felegyenesedik, és a lány szellő belekap rótvörös hajába. Ő felszegezi állát, és kiélvezi a napsütést, amely ölelését most szinte fizikainak élem meg.

– Helló, Mateo, Ramón! – köszönt minket kézfogással Angela férje, Juan.

Angela mellé lép, és az utcát méregeti, miközben a férje apámmal beszél. Úgy teszek, mintha rájuk figyelnék, de valójában Angela érdekel. Minden idegszállammal a mellkasán lesikló nedvességcseppet figyelem. Irigylem Juant, amiért érintheti ezt a selymes bőrt.

– Igaz, Ramón? – kérdezi tőlem apa.

– Természetesen – felelem, és visszatérek hozzájuk.

Apa átadja a kulcsokat Juannak, aki felsétál a lépcsőn a bőröndökkel. Angela követi, mi pedig hazaindulunk. Vállam fölött hátralesve elkapom Angela tekintetét, aki minket néz, míg a férje az ajtóval vacakol. Utánunk intget, és kedvesen mosolyog.

– Meddig maradnak? – kérdezem közömbösséget színelve.

– Július végéig, ahogy minden évben.

Repesek a boldogságtól. Már tíz éves korom óta szerelmes vagyok Angelába, vagyis kemény hét évet nyomtam le a tökéletes nő után epedezve.

– Örülök, hogy szabaddá teszed magad holnap – mondja apa.

– Te-te-tessék? – Kizökkenek nyugalmamból. Figyelmem kellett volna, miről beszélnek.

– Tudod, a mi festőművészünk, Juan, megfelelő helyet keres a következő képéhez. Holnap a környéket fogja járni a feleségével, és hálásak lennének, ha bevásárolnál nekik.

– De programom van a sráccokkal!

– Tudod, milyenek a művészek. Mellesleg én is hálás lennék, fiam.

Fáradtan sóhajtok, majd bólintok.

* * *

Szakad rólam a víz, amikor belépek az apartmanba. Leteszem a szatyrokat, azután megtörölöm a homlokomat. Talán, ha bebújnék a hűtőbe, jobb lenne? Végül kiveszek egy kólát, és felszisszentem. Észreveszek egy nyitott bőröndöt a nappaliban. Női blúzokat és fürdőruhákat pillantok meg, és kiver a víz, amikor felfedezek egy közülük kikandikáló, csipkés anyagot.

– Ó, Istenem – nyögöm halkán, és közelebb lépek.

Egy melltartó széle kacsingat rám. Hatalmasat nyelek, és felé nyúlok. Kezem nem remeg; határozott és szilárd, akár a szikla. Majdnem elérem a fehérenmút, amikor valami mozgás támad. Megpillantom a teraszon álló nyugágyat, amin akkor ül fel Angela, nekem háttal. Fején széles szalmakalap, és... és... nincs rajta bikinifelső. Akkor veti át dereka körül, majd igazítja helyére. Felkel, megfordul, és rám mered.

– Ramón! Szia! – Belép a házba, így meglátom a melegtől kipirult arcát. Gyönyörű, mint mindig. – Sikerült bevásárolnod?

– Persze! – A hangom megcsuklik, mintha tőkön rúgnának, de hamar összekapom magam. – Nem ment a férjével?

– Ugyan már, Ramón, tegezz nyugodtan! Mióta ismerjük egymást, négy-öt éve?

– Hét – javítom ki, miközben közelebb sétál.

– Hét? Tényleg? – Megfogja a vállam, és szélesen mosolyog. – Teljesen megemberesedtél. Ezek csak nem izmok?

Felnevet, és a konyhába megy. Utánafordulok, nagy levegőt veszek, és kidüllesztem a mellkasomat.

– Kicsit edzettem mostanában.

– Szatyrokkal? – viccelődik tovább. Nevetése angyali csilingelés számomra. – Kérdésedre visszatérve, Juan szemügyre veszi a környéket, és majd később csatlakozok hozzá, amikor vacsorázni megyünk. Remélem, talál valami megfestereni valót.

– Biztos vagyok benne – erősítem meg. Kettesben vagyunk, és megrettenek a gondolattól, hogy négyszemközt maradjak Angelával, ezért azt mondom: – Azt hiszem, mennem kell.

Kisietek az apartmanból, de még a záródó ajtó résén át hallom, amint Angela utánam szól: – Gyere máskor is!

Eltűnök a következő sarok mögött, és a ház falának dőlök. Felemelem kezemet, ami most már remeg, akár a kocsonya. A térdem nemkülönben. És ha belegondolok, milyen közel voltam ahhoz, hogy megérintsem a fehérenmújt... Ahhoz, hogy félmeztelenül lássam.

Megfogom a karomat, és elégedetten mosolygok, ahogy kitapintom a bicepszemet.

* * *

– Kamu! – kiált fel Daniel, és a nevetéstől kilötyyinti a kólát.

– Pedig igaz! – bizonygatom. – Ott feküdt bikinifelső nélkül! Ha kicsit közelebb megyek... Ugye, Luna, te hiszel nekem?

Luna kedvesen mosolyog rám, szerény tekintete a lelkem mélyére hatol. Mély levegőt vesz, majd bólint. Tudom, hogy benne mindig megbízhatok, és támogat.

– Persze – feleli. – Miért ne monokinizhetne egy nő? Én is szoktam.

Daniel és én tátott szájjal bámulunk Lunára. Sokszor láttam már fürdőruhában, de még sosem képzeltem el nélküle. Azt hiszem, Daniel is így lehet vele. Amikor rápillantok, látom, hogy Luna mellét bámulja. Luna lenéz, majd ránk tekint.

– Ti perverz disznók! – pattan fel a padról, felrázza a kóláját, majd ránk spriccolja. Mi viszonzozzuk, és nevetésünkől zeng a park.

Kólától ragacsosan sétálok haza az alkonyatban, amikor ismerős pár andalog felém kéz a kézben. Természetesen Angela és Juan az. Elmesélik, merre jártak, és megkérdezik, velem mi történt. Biztosítom őket, semmi bajom, csak hülyéskedtünk a barátaimmal. Elköszönünk, és amikor elmennek mellettem, megérezem Angela parfümjét. Kellemesen édes, nem tömény. Akaratlanul is az illat után fordulok, és észreveszem, ahogy Angela hátrales rá a vállá fölött. Hatalmasat nyelek, amitől ádámcsutkám csaknem saját magába gabalyodik.

Nem tudom mire vélni azt a pillantást, és fél éjszaka álmatlanul hanykolódok miatta. Eldöntöm, annyit leszek Angela körül, amennyit csak lehet, és ezer örömmel ugrok másnap, amikor szólnak, hogy eldugult a lefolyó.

A konyha hűs padlóján fekszem, miközben Angela ebédet készít. Néha kipillantok a pult alól, és végigmérem a sortba bújtatott, hosszú lábát. Combja feszes, és minden izomrándulás látszik rajta, ahogy az asztal és a tűzhely között ingázik.

– Hm, nem tudom eldönteni, hogy jó-e a szósz. Megkóstolod, Ramón?

Mire válaszolnék, már mellettem térdel, és felém nyújtja szószba mártott ujját. Köpni nyelni nem tudok, amikor ránézek. Ő kedvesen mosolyog, és óvatosan közelebb mozdul, mintha egy riadt vadállatot etetne. Ezúttal nem ijedek meg, és résnyire nyitom a számat. Ő óvatosan beletuszkolja ujját. Nem tudom, mit szabad és mit nem. Használjam a nyelvem, vagy akkor egy kiéhezett disznónak tűnök?

Angela tekintetében olyan tűz ég, amely perzseli a bőrömet. Ajka résnyire nyílik, de nem mond semmit.

– Megjöttem! – hallatszik Juan hangja, mire Angela felpattan.

Kezemből kifordul a villáskulcs, és én is felugrok.

– Szia! – kiáltja Angela túl nagy lelkesedéssel.

– Sziasztok! Na, sikerült megcsinálni? – lép a tettek mezejére Juan.

– Ő-ö-ö, igen, kész van – felelem. – Megyek is.

Felkapom a cuccaimat, és az ajtó felé iramodok, de Angela utánam jön.

– Ramón! – visszafordulok, és abba a mélybarna szempárba bámulok, amiért a lelkemet eladnám. – Ezt itt felejtetted.

Felém nyújtja a villáskulcsot, amit átveszek tőle. Ujjaink összeérnek közben. Hosszan bámuljuk egymást, de Juan megint kikökönt minket valamivel, és én távozok.

Hazasietek, és vacsora nélkül megyek a szobámba. Ilyen izgalmak után úgysem lennék képes enni. Inkább ülök az ágy szélén, és a nemrég vásárolt súlyzót emelgetem, hogy levezessem a feszültséget. Mi az Isten volt ez?

* * *

A lefolyós eset óta kerülöm Angelát, de egy este megpillantom a mólón a Lunával tartott mozizás után. Az apró hang, amely egy ideje ordítja, kerüljek el egy férjes asszonyt, most hallgat. Tudom, hogy nem kellene, de hagyom, hogy lábam önálló életre keljen. Hamarosan mellé lépek, és a korlátra támaszkodok.

– Szia – köszönt, miután észrevesz, de mosolya nem őszinte.

– Szia, Angela. Mit keresel itt?

– Az eget figyelem. És te?

Mesélek neki a Lunával közös mozis esténkről, amit hetente megrendezünk, ezúttal náluk. Megkérdezem, hol van Juan, mire elmeséli, hogy a férje az öblöt festi le valahol.

– Figyelj, Angela...

– Nem, te figyelj, Ramón. – Mélyet sóhajt. – Megértem, hogy mostanában kevesebbet jártál nálunk. Amit a múltkor tettem, az... helytelen volt. Átléptem egy határt.

– Nem, dehogy volt az! – mondom, és a hangom erősebbre sikerül, mint akartam.

– Nem? – Szeme kerekre nyílik, és teljes testével felém fordul.

– Nem. Én... Én...

Egyszer csak érzem meleg bőrét a kézfejemem. Megszorítja kezemet, és amikor az arcára nézek, elveszek lágyan követelőző tekintetében. Lassan közelebb hajol, és már arcomon érzem leheletét, amikor megáll, és a szemembe néz. Kíváncsian fürkészköz, és csábít egyszerre. Szótlanul teszi fel a kérdést, akarom-e.

Elcsattan életem első csókja. Nyálás vagyok, és visszavonulót akarok fűjni, de ő a nyakamba fűzi karját, és búvókörében tart. Ajkával irányt mutat, amitől puhábban érintem. Azt hiszem, végre jól csinálom.

Dereka kecses ívét simogatom, miközben ő teljesen nekem dől. Zihálva vesszük a levegőt, és miután elvonja ajkát, csak a homlokát dönti az enyémnek. Mélyeket sóhajtok, és próbálom csitítani a szívverésemet. Képtelen vagyok elengedni, és remélem, ő is így érez.

– Szeretlek – robban ki belőlem, amellyel biztosan tönkreteszem a pillanatot.

Hátrébb hajol, és mosolyog.

– Tudom – feleli, mire teljesen elképedek. – Azért nekem több tapasztalatom van e-téren, mint neked. Végtére is a lefolyót is azért dugítottam el, hogy átgyere.

Csendben bámuljuk egymást, majd megnyalja a száját.

– Ha már tapasztalat... csináltad már... azt? – Elpirulok, de nem teszi szóvá, csak a tenger felé fordítja fejét, és kellemesen mosolyog. Azt kérdezi: – Láttál már ilyen szép teliholdat?

Felnézek, és látom, csakugyan ez életem legszebb holdja.

– Gyere velem! – mondja.

Megfogja kezem, és a partra vezető lépcsőhöz húz. A nyári szellő belekap a hajába, és megkavarja.

Megborzongok a gondolattól, mi vár rám. Ám ekkor dalamos macarena zene csendül fel, és tönkreteszi a pillanatot. Előveszi telefonját, amelyen Juan arca virít, és elmos minden boldogságot Angela arcáról. Először bukkan fel bennem a gondolat, hogy Angela már nem boldog Juan mellett.

Felveszi a telefont, és komoran bólogat. Harag gyűlik bennem, amiért a férje nem tudja boldoggá tenni.

Befejezi a hívást, azután rám néz.

– Mennem kell. – Mélyet sóhajt. – Holnap este tízkor ismét itt leszek. Ígérem.

* * *

Előttem a kép, ahogy elment, miközben ott álltam a sápadt holdfényben. Most ismét a móló szélén állok, és a holdat bámulom. A sima tengeren lebegő tükörképével türelmetlenül szemlélnek, miközben az órára pillantok. Fél tizenegyet mutat, és ettől tudatosul bennem, hogy hiába várok Angelára.

– Nem jött el? – kérdezi Luna, ahogy mellém lép. – Nem tudja, mit veszít.

Együtt bámuljuk a vizet. Örülök, hogy mindent elmeséltem neki, mert csak ő tart vissza a sírástól. Mellette mindig olyan erősnek és bátornak érzem magam.

Ismét melegség siklik a kezemre, de ezúttal Luna fogja a kezemet. Bátorítóan mosolyog. A szemében valami végtelen határozottság bujkál, amikor azt mondja:

– Gyere velem!

A lépcsőhöz vezet, ahol huszonnégy órával ezelőtt még Angela mondta nekem e szavakat. Luna nem hagy magamra, hanem lesétál velem. Eltávolodunk a mólótól, míg már csak a hold leskelődik ránk, és akkor felém fordul. Szemembe néz, megsimogatja az arcomat, majd megcsókol. Nem értem, miért teszi ezt. Sosem éreztem úgy, hogy baráton kívül másként is gondolna rám. Talán nem jól olvastam a jelekben?

Leülünk a homokba, átkarolja a nyakamat, és magára húz. A holdfény nem veszi észre bátortalan mozdulatainkat. A tenger moraja elfedi a világ zaját, hogy csak mi létezhessünk. Amikor pedig percekkel később mi is elcsendesedünk, és egymáshoz bújunk, csak hallgatunk.

– Szeretlek – töri meg a csendet Luna remegő hangon.

Szóval ilyen érzés, amikor ezt mondják valakinek? Kellemes, és főként azért, mert tőle hallom először. Rájövök, hogy őt is szeretem. Nem úgy, mint Angelát, hanem mélyebben. Mintha egy kötelék lenne közöttünk, míg Angelára inkább rajongással tekinttem.

Szorosan magamhoz ölelem, mire kuncogva még jobban hozzám simul, majd mosolyt csal az arcomra a megjegyzésével: – Izmosabb lettél. Tetszik.

triarri

A halál szemébe nézve

Kietlen pusztákon járok egyedül. A szántóföld mellett egy őztetem fekszik. Nemrég pusztulhatott el. Eljutottam arra a pontra, melyben már nem tudok csak úgy elmenni a halál mellett. Leteszem a hátizsákomat, kis zöld növényt helyezek az őz fejére. Leülök mellé. Most közelebb érzem magam hozzá, talán jobban megértem a halált. Szembenézek vele. Sokáig ott vagyok, gyönyörű idő van. Arcomat a meleg tavaszi fénysugár éri.

Miért e misztérium, e köd, mely létezésünk értelmét, s a túlvilágot takarja? Elveszett, esendő bolyongók vagyunk, kiket oda-vissza csapdos az élet tengere. Fent vihart szítanak, s néha nyugalmat adnak. Szemünket por fedi, mely akadályozza az igaz látást. Nem értünk igazán. Nem értjük a lényegét, s azzal kapcsolatban még fogalmaink sincsenek. De valami azt mondhatja bennem, hogy ez így van rendjén. Így van a helyén minden, a kérdőjelekkel, a kétségeinkkel. A létezésünk ezzel teljes.

– Isten legyen veled!

Emelkedetten köszönök el az őztől, s elmélyülve távozok.

A nap végén, órákkal később már visszafelé tartok, ugyanarra megyek vissza, ahol az őz van. Közel megyek hozzá. Valami nem stimmel. A növény már nincs a fején. Elmozdult volna? Ekkor látom, hogy valami kivájta a sze-

mét, s az egyik részen el is kezdte marcangolni azt. Egy dögevő madár tehette. Borzalmas látvány volt. Horrorisztikus.

Feldúltan távozok sietősen. Menekülök a helyszínről. Magasztosnak érzett fennkölségem átalakult egy belső viharra és feldúltsággá. Naplemente van, nemsokára jön az éjszaka. Az elkerülhetetlen sötétség. Ahogyan a nappal létezik, úgy az éjszaka is. A magasabbrendűben való rendületlen hit nem véd meg más erőktől, a szemkivájóktól, melyek jelen vannak a természet brutalitásában, és talán bennünk is. A balga ember úgy gondol a hitre, mint egy védelmi burok, mely megóvjá a más erőktől való behatástól, s egy édeni paradicsom-szerű felhőtlen boldogság várja.

A naplemente árnyékában sétálok, vizem már régen elfogyott, szomjas és fáradt vagyok, a maradék utamat szenvedve teszem meg. Keveset értek, keveset látok. Én, ki a kétséges magasztosság múltékony, s halovány piedesztálján állva azt hittem, egyenrangú lettem a teremtővel, s felfedtem a létezés egy részének misztériumának leplét. Mint oly sokan, kik azt hiszik már mindent értenek, már minden leplet felfedtek, s minden rejteajtót ismernek a létezés óriás labirintusában. Mi, a balga emberek.

Tumicz Krisztina

Kommentszekció

Vessző, vessző, pont. Fehér írólapot teszek az íróasztalomra, egymástól megfelelő távolságra ráfirkálom a jeleket, hogy később a mellékük és közéjük írt betűk egymásba fűzésével kifejlődhessen az ideológiám, amihez oly ostoba módon ragaszkodom.

Felemelem a lapot. Középső ujjam és mutatóujjam közé csippentve rázogatom. A csuklóm ide-oda rándulása közben eltökélten tervezgetem a szavakat, amikből párat az első vessző elé írok, párat a kettő közé, végül a lap szélére helyezett pont elé nyomorítom a maradékot. A teljes mondanivalómnak el kell férnie a lapon. Akarom mondani a mondanivalómat összeállító szavaknak. Guglizok az agyamban, és elsőnek az ugrik be, hogy Felhagyok a reménnyel.

Felhagyok a reménnyel, ízlelgetem. Ügyes, ügyes, de nem jó! Nincs szükség a vesszőkre, ráadásul rögtön elárlom vele a szintiszta ideológiámat. Kicsit nyakatekertben próbálom újrafogalmazni a teóriámat, és azt motyogom magamban, hogy „Felhagyok azzal, hogy reménykedem.”. Á, ebben is csak egy vessző van, és kimondva olyan slamposan hangzik. Bár sohasem hallottam még hangokat slamposnak, de ez pont így hat rám. A sikertelen erőlködéstől aztán felfújom magam, mint a tüskés gömbhal, és optimizmusomat rejtegetve újból megpróbálkozom ezzel az átkozott elmélettel: Örökre felhagyok azzal, hogy felhagyjak a reménykedéssel.

Tetszik a mondat! És nem foglalkozom vele, hogy nem azonos az értelme eredetileg világgá kürtölni szánt teóriámmal. Ezt komolyan gondolom. Mármint, hogy nem számít a kijelentés valódi tartalma. Elég, hogy tetszik. És az Örökre felhagyok azzal, hogy felhagyjak a reménykedéssel. mondat, határozottan tetszik.

Apró nyomtatott betűkkel az első vessző elé leírom, hogy **ÖRÖKRE FELHAGYOK AZZAL**. Felemelem a tollat a papírról. Nézem a jobbra-balra dülöngélő betűket, amiket görcsös tollszár szorításával véstem a lapra. A K-betű száránál át is szakítottam. A csuklómat rázogatom lazítok egy kis ideig. Közismert probléma a leírandó szavak helyigényének a felmérése. A mondat második részére rendszerint a szükségestől kevesebb helyet tervezünk. Ennek tudatában a ponttól visszafelé a második vesszőig próbálom bekalibrálni a távolságot. Amikor úgy érzem, meg tudom oldani, hogy a betűk arányos nagyságban kifejtjenek, megfogom a tollat és lerajzolom a nagy Ő-betűt. Majd sorjában haladok az utolsó L-betűig. Görcsös mozdulattal húzom a függőleges szára után a vízszintest. És kész! Bámulom a nyomtatott betűk sokaságát: kis kék, merev vonalak és horpadt szélű körvonaldarabokra hasonlító görbék. Felolvasom az egymáshoz nyomorított, dülöngélő betűkből álló szöveget: **HOGY FELHAGYJAK A REMÉNYKEDÉSSSEL**.

Az íróasztalra teszem a lapot. A két vessző között üresen fehérlik a lap. Zavar, de tollal akkor is átfirkálom a feleslegessé vált második vesszőt. Fenébe! Elcsúfítja az egészet. De a mondat tetszik. Meg vagyok vele elégedve. Akkor meg kit érdekel a felesleges vessző? Csak az a tintapaca ne volna a lap közepén. De van. Mindegy, győzködöm magam, és bedugom a lapot a szkennelőbe. Rutinmozdulatok, és már teszem is közzé a közösségi média oldalon.

Elterpeszkedem a luxusteherbírási számítószekben. Szaggatott mozdulatokkal előre-hátra ringatózom. A gondolatban a megfogalmazódott ideológiám és a kipsztozt mondat közti különbségen morfondírozok. De nem babusgatom túl soká. Rövid idő alatt rájövök, hogy lényegtelen problémán marcangolom magam. A kommentelők egyformán tudják ízekre cibálni a legvonzóbbtól a legborzalmasabb véleményig ezt is, azt is. Nem létezik kikezdehetetlen teória. És már jön is az első visszajelzés: egy like.

Ügyet sem vetek rá. A kitett szöveg amúgy sem ér egy fabatkát sem, de még csak nem is egy önazonos szarság, csak egy abszurd gondolat, ami, mint a puskagolyó a csőbe, pár pillanatra fészkelt belém. Ekkor a koszos ablakon kipillantok a teraszra, onnan tovább pásztázom a teret az utcára, egészen a sarokig. Előrelököm magam a széken. Nyikordul egyet, amikor kilövök a szivaccsal borított műbőr puhaságából, hogy kimenjek a teraszra hideg sört inni.

A távollétemben összegyűlt néhány haragos szmájlifej. Olyan bosszúsán néznek rám, akár a tűzben égő ördög feje. A poszt alatt meg egyre gyűlnek a jobb belátásra térítő pozitívan csengő teóriák. Úgy tűnik, a sörívással toboroztam őket. Egyesével felolvasom mind. Utána a rájuk kommentelők egyetértő szakszövegeit, és végül az őket letámadó ellentábor érveit. Az ellenzőim ragaszkodnak hozzá, hogy mint hithű keresztényként, elhivatott spirituálistaként, vagy tudom is én buddhistaként őrvongva jajveszékelnének. Egyre növekszik az őket támogató like-ok tábora. Ami aztán feltűzeli a kiegészített és csalódott, a pokolban az örökkévalóságig hittel rendelkezőket, és már osztják is az észet a túlfűtött optimistáknak, rángatják lefelé őket a felhőkbe.

Nem győzöm olvasni a pro és kontra érveket, ezért úgy döntök, hogy újabb sörrrel a kezemben kis időre ismét a teraszra távozom. Hagyom, hogy az interneten az idegenek engem és magukat is darabokra szedik. Én meg sörívás közben a sunyi alakokra gondolok, pont olyanokra, mint én – nem szólnak bele a vitába, csak olvasnak, nem árulják el a véleményüket, bár lehet, hogy nem is tudják.

Igen, három táborra oszlottak a Zuckerberg-féle gondolatmegosztós netezők. Bár én a negyediket is hozzájuk

csatolom. Első a mindig mindent pozitívan szemlélők sokasága. Belehalnának, hogyha néha racionálisan gondolkodásra bírják az agyukat. A tábor másik fele fordítva működik. A harmadik pedig csak jelen van, azt hiszik, a bujkálásukkal semmit nem árulnak el önmagukról. Pedig a közösségi médiát használókat már régen veséjükig kielemezték, mindegyiküket. Tudják róluk, hogy kinek mi a gyengéje. Egyedül a negyedik tábor gondolhatja úgy, hogy az online világ nem szippantotta be: hibásan. Attól, hogy nem használják a közösségi média felületeket még ők sem úszták meg. A legtöbbjük valamelyik családtag profilján van jelen. Ott kukkol. Ha meg nem, akkor majd

az ismerősétől fogja elkapni a vírust. Ráadásul tudása sincs róla, hogy melyik csoport tagja, az egyé, a kettőé vagy a háromé, akitől valami full zseniális elméletet vesz át.

Kora délután van, sörrel a kezemben a teraszon ácsorgok. Tavasztól őszig ez a főhadiszállásom, ameddig odabent a közösségi média oldalamon özönlenek a negatív és a pozitív visszajelzések. Úgy érzem, ez a poszt igen hasznos, sok elemzésre való adatot tudnak majd belőle kiértékelni. Az igazat megvallva hiszem, hogy a bérszalagom a hó végén engem igazol.

n13

Friss tavaszi gondolatok

Kölyökkoromban, a résnyire nyitott ablak mellett, tavaszi hajnalokon, mindig jóleső izgatottsággal hallgattam a korán ébredő madarak vidám énekét, míg a többiek reszelősen horkolva, laposakat szellentve aludták az igazak álmát.

A titok ott rejtett az énekszóban és a tavaszi föld meleg puha érintésében.

A kezdődő napban iszonyú potenciál rejtett. Akkor úgy éreztem, hogy bármi megtörténhet, és meg is történt.

„Szabadság, szerelem! E kettő kell nekem.” – írja versében Petőfi, és ez így is volt rendjén.

De jaj! Az idő hogy lejár! „Cserebogár, sárga cserebogár!” Riadtan veszem észre, hogy már a lemez B oldala pörög.

Most újra tavasz van, de vénülő sejtjeinkben érezzük, ez már nem kifejezetten nekünk szól. A madarak hajnalban még most is ugyanolyan bámulatosan énekelnek, és a tavaszi föld is olyan édesen illatozik, mint egykor, de már másoknak.

A szabadságról időközben kiderítették, hogy csak illúzió, és különben sem tudunk mit kezdeni vele.

A szerelem pedig azt mondják nem más, mint a különböző kémiai vegyületek a dopamin, az oxitocin, a szerotonin, a noradrenalin, és egyéb endorfinok kusza összjátéka, amik átmenetileg megzavarják az agyműködést és rövi-

debb-hosszabb időre taccsra vágják az embereket.

Na tessék! Így múlna el a világ dicsősége? A csodák korszaka tényleg végérvényesen lezárult? Nekünk már lefőtt a kávé?

Amit akartunk, azt nagyrészt elértük, jó esetben, kihúzzhatjuk a bakancslistából. A gyerekek már felnőttek, a saját útjukat járják.

De mi lesz velünk? Hogyan tovább, tesszük fel magunknak a logikus és gyakran kínzóan időszerű kérdést.

Sokan a homokba dugják a fejüket, inkább hajtának, tekernek, összeszorított szájjal erőlködnek. Nem bírnak leállni soha, de soha. Vesznek, fogyasztanak, üzletelnek, kaparnak, kergetik a pénzt, a hatalmat, vagy valami üres fantazmagóriát, fugázit. Hajszolják a dolgokat, erőltetik, csak ne kelljen gondolkodni, ne kelljen érezni, ne kelljen itt lenni.

Talán az egyensúlyt kellene nekik is megtalálni önmaguk és a világ között.

Lehetne még élni, nem csak szerencsétlen módon túlélni, napi szinten vegetálva. Vajon találhatunk-e még értékes kincseket az életben?

Tényleg, aki tudja, mutassa már meg nekünk, hogy kell élni!

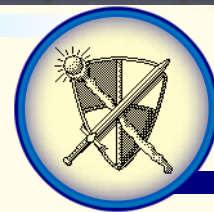
Harmincöt év küzdelmének, írói megpróbáltatásának eredménye ez a könyv, mely négy hosszabb és négy rövidebb Kurgan történetet tartalmaz. Ezek azonban nem konvencionálisak, nem a hivatalos kánon szerinti Kurgan karaktert láthatjuk megelevenedni. Az író saját képére formálta, elmélyítette és kiterjesztette ezt az ősi harcost. Láthatjuk életútjának fontos állomásait egészen attól kezdve, hogy azzá válik, amilyenek a filmből megismerhettük.

A kötet ingyenesen, több formátumban letölthető innen: konyvek.lidercfeny.hu

A.K. András

Csipike

Csipike egy hosszú szőrű fehér kandúr, narancsos foltokkal feldobva amúgy sem unalmas személyiségét. Éppenséggel mondhatnánk vajszerűnek is, de az nagyon egyszerű és lealacsonyító lenne őfelsége számára. Tizenhárom kilónyi tömény szeretet, már amikor éppen ehhez van kedve.

– Te most engem lekövéreztél, te lelki nyomorék?! Te narrátorok szégyene! Kicakkozom a füled egy pillanat alatt!

Na nem, egyáltalán nem kövér, csupán a Jóisten szemében erősen szeretve volt, mikor megteremtették. A Ragdoll nagy, hosszú testű fajta. Nyugodt, engedelmes, de soha nem inaktív, inkább játékos. Legalábbis az ember szerint.

– Ez a te szerencséd, te félkegyelmű csatornaszőkevény!

Csipike, a napjait általában átalussza azon a közel két méter magas peremes polcon, amit direkt erre a célra neki alakított ki az ő embere.

– Nem alszom! Világos?! Meditálok!

A kastélyában meditál ócsászársága. A kutyák, mind a három és fél, tiszteletben tartják territóriumát, pedig egy helyen élnek.

– Azokat csak azért tartom, legyen kit elvernem időnként.

Igen, azért néha elveri őket csak úgy megszokásból, hogy tudják hol a helyük. Kivéve Mayát, a Husky kislányt. Őt nem bántja, mert nagy haverok. Hol egyik mosdatja a másikat, hol fordítva.

– Ő az egyetlen értelmes lény ebben a családban.

Gyakran elveri Smokyt, az ötven kilós Huskyt. Aki a macsek eme tettét nem igazán tudja hová tenni. Kétségbeesetten néz gazdájára, most mit is kéne tennem tekintettel. Mert hát vastag bundájának ártani nem tud, és neki se, mert a körmét nem engedi ki a kandúr.

– Nana! Azért, ha odavágok azt megérzi!

Na nem úri származása miatt, hanem mert kicsi korától arra volt rászoktatva, ha kiengedi a karmait, azokat egyik gazdija, aki a közelében volt azonnal visszatolta. Így aztán ez rögzült benne, karmok a helyükön. Most viszont, minden karma teljesen ki van engedve. Csipike mereven figyel a falon egy pontra, és csak az alkalomra vár, hogy támadhasson. Egyik gazdáját figyeli az ötből. Igen, az övét, mert itt minden embert a saját tulajdonának tekint. Azt a gazdit is, akinek mindig, mikor teheti, a foteljába fekszik be, elfoglalva jogosan megillető helyét. Mert az a balfék folyamatosan üti azt a fekete, lapos, belül világító dobozt, amikben azok a billentyűzetek vannak, amiken olyan szívesen és gyakran szokott sétálni. Természetesen csak bekapcsolt állapotban és kizárólag akkor, ha embere nem figyel rá, amikor teljesen elmerül abban, amit csinál. Aki mégsem haragszik meg rá, amikor felugrik. Akkor se, ha szándékosan végigtrappol a billentyűzeten, az sohasem zavarja el.

Otrombán hatalmas és esetlen kezeivel, amiken még karmok sincsenek, olyan kellemesen bele tud nyúlni vastag bundájába, hogy ezért Csipor úgy döntött, megtartja. Farka ostorként járt jobbra, balra. Fenekét illesztgette jobbra, balra. Emberének pontosan a feje fölé nézett, szemei elkeskenyedtek. Támadásra készen volt.

– Ostoba ember! Nem látja mekkora bajban van?! Megint nekem kell kihúznom a slamasztikából!

András éppen egy novellán dolgozott, amikor feltűnt neki annak az idióta macskának a mocorgása, tőle alig két méterre. Amikor a herélt kandúr elkezdte mozgatni farát, ő már sejtette, ez nem lesz egyszerű menet, és gyorsan csinált egy biztonsági mentést a laptopon. Majd a taktikailag lehetséges történéseket elemezte.

– Ostoba ember! Nézz már a fejed fölé is!

Mi a lófaszt néz ez a dög?! Nem őt, az biztos. Akkor megmit? Smoky szemei kidülldtek hatalmas fejből, füleit hátrahúszva kiosont a szobából, még mielőtt ki nem tör a vihar, szerinte észrevétlen. Dzsonny, a három és fél kilós Yorki szerint nem, akin sikeresen átgázolt, és aki azonnal alulról támadott. Ám de igazából el se érte a nagy kutya hasa alját se. Hiába ugrált fogatlanul vakkantgatva a tizenhárom évével. A macska egyértelműen András fölé nézet, egy bizonyos pontra. András gyorsan megitta a kávéja maradékát, egyszerűbb, mint feltakarítani, majd a poharat hátrébb tolt. Felnézett oda, ahová a leendő katasztrófát okozó entitás nézett, a feje fölé, kissé jobbra. Csipike látja, gazdája most figyelte arra, amit már ő két perce kiszűrt.

– Na végre, te két lábon járó szerencsétlenség, te egymászás túlélési ösztönök évszázados szégyene. Szedd már ki a csipát a szemedből és ne csak nézz, de láss is!

András feje felet, attól kissé jobbra már egy ideje két kézfej és a hozzá tartozó majd harminc centi hosszú pengeéles karomban végződő, igen ráncos zöldesbarna ujjak markolásták azt a két tenyérnyi nagyságú lyukat, amit éppen most akar megtágítani, hogy átférjen rajta rücskös hatalmas fogakkal teli pofája is. Kígyószerű villás nyelvét öltögetve keresi az életerőt, melyet fel akar zabálni, nem látván a pokol kapujának őrzőiből egyet, a macskák macskáját, Csipikét.

– Gyere csak, barátocskám, gyere! Én nem is vagyok itt. Told csak be ide azt az ocsmány pofádat, démon. Már nagyon várlak téged és azt az ínycsiklandó villás nyelvédet is!

András már látta, ezt nem fogja megúszni. Óvatosan lehajtotta a laptop fedelét. A kandallóban pattant egy nagyot a már félig elégett fahasábokból egy. Néró, a Border Collie azonnal kiment, sohasem bírta a feszültséget. Maya, aki a kanapén aludt, kinyitotta a szemét és érdeklődve figyelte az események lehetséges kimenetelét.

Dzsony próbált kötözködni Smokyval, de az észre sem vette. Akkor lőtt ki Csipike, az óriás kiscica. Méreteit és a fizikát is meghazudtoló gyorsasággal és ruganyossággal ugrott a fotel karfájára, onnan András fejére, hatalmasat rúgva a becsukott laptopjába. András fejről a falra, és onnét, mintha csak rá nem vonatkozna a gravitáció, szinte futva az oldalfalon közvetlenül a plafon alatt a sarokig az állólámpa tetején landolva a könyvespolcon csinált egy gyors portalanítást és könyvtelenítést. Onnan a virágok közé beugorva, majd elegánsan a kanapéra vetődve, rá Mayára, aki még arra is lusta volt, hogy a fülein mozdítson egy picit is. Mayáról a padlóra ismét. Természetesen nem hagyhatta ki Dzsony egzecírozását, így annak a hátára ugorva próbált földet érni. Legalábbis András csak ennyit látott.

– Gyere csak, barátocskám, gyere!

Csipor közvetlenül az ugrás előtt már eldöntötte, ki nem hagyná embere fejét az előre eltervezett ívből. Ha már itt tartunk, azt a fekete dobozát se, amit az imént olyan féltve csukott le. Ez ugyan bonyolítja az ugrása kivitelezését, de emberének az a vacak igen fontosnak tűnik. Így benne maradt a terveiben. A démon éppen kiöltötte nyelvét, befelé a szobába. Villás nyelvével érezte az ember és az életerő jelenlétét, amikor kellemetlen meglepetésben volt része. Borotvaéles macskakarmok vájtak bele több ezer éves ujjába, hosszan felhasogatva azokat, miközben a kandúr töben elkapta villás, kígyószerű nyelvét. Azt leharapva tovább folytatta útját a falon, felborítva az állólámpát, leverve a könyveket a polcra, felborítva a virágokat, ráugorva Mayára, majd Dzsonira, a Yorkshire Terrierre. Természetesen mindez előre eltervezve, kiszámítva, és teljes mértékben szándékosan, csak hogy mindenki tudja, hol a helye. Majd, mint aki jól végezte dolgát, felment a két méterrel feljebb lévő fekhelyére zsákmányával, a még rángatózó démonnyelvvvel a szájában, hogy azt kényelmesen elfogyaszthassa, mielőtt ismét alszik egyet.

– Narrátor! Vigyáz mit beszélsz ócsászári főméltóságáról, rólam!

Akarom mondani elvégzi előre betervezett meditációját a jól végzett munka után, hogy aztán a szieszájában senki se zavarhassa meg őkegyelmét.

– Na azért, te guillotineszőkevény! Ne akard haragomat megismerni!

Giotinnak mondják, csak hogy az olvasók is értsék.

– Guillotine! Nézz meg egy helyesírási és értelmező kéziszótárt, te csökött agyú antivírus-kergető bűdös zokni!

Rendben, Guillotine. Szóval a démon visított fájdalomában. Oda a nyelve. Ma és még jó ideig nem lesz se itt se máshol étkezése, míg az vissza nem nő neki. Nem lesz egyszerű lekezelnie a sebet, mert a pokol kapujának egyik őrzője, egy macska harapta azt le, és az igen kellemetlenül el tud fertőződni. Igazából nem ide tartott, hanem egy emelettel lejjebb. Ezek az öreg, többszintes parasztházak az örületbe kergetik a démonokat, mert gyakran teljesen kiszámíthatatlanok. Főleg, ha időnként megszentelik őket, és még macskát is tartanak. Nem egyszerű egy démon élete.

– Na végre, hogy befejezted a hablatyolást, te csapágyas vécékefe! Aludnék, ha nem vetted volna észre. Nem értem, miért engednek be ide mindenféle jöttment kalózprogramot. Még hogy Narrátor?! Chó! Na persze! Én meg zseboroslán! Na húzzál haza, amíg szépen mondom, te Houdini-karikatúra megcsúfolása. A macskát már piheneni sem hagyják ezek a szenzációhajhász fakutyareklámok. Na! Szépen vagyunk! Hová jutott a világ?! Áháááááááááá – ásított Csipike egy hatalmasat, amit már csukott szemekkel fejezett be, hogy aztán nyugodtan tudjon alud... úgy értem meditáljon.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Nagy Gergely hangulatos képei XII. pályázatunk keretén belül kiváló inspirációt adtak jó néhány írónak, hogy élettel töltsék meg a grafikus által megálmodott világot, amelyben keveredik a magyar folklór, a dark fantasy és mese elemekkel. Sőt, némelyik történet már-már horrorba hajlik.

Garabonciások, huszárok, boszorkányok, betyárok, kísértetek, táltosok, lidércek szerepelnek a történetekben a régi magyar vidék megszokott figurái mellett. És persze számtalan szörny, lakjanak akár a mocsárban, akár az emberi lélek legsötétebb bugyraiban.

A kötet PDF és EPUB formátumban ingyenesen és legálisan letölthető a konyvek.lidercfeny.hu oldalról.

Forczech Péter Ellenségek

1.

A lökéshullám csak később érte el őket. Először vakító fényesség támadt, fehér izzás a füstszürke november végi égbolt helyén. Kezét a szeme elé kapta, megfordult és vakon botorkálni kezdett visszafelé, a földön kuporgó kiéhezett nyomorultak irányába. Aztán jött a forróság, majd az a semmihez sem hasonlítható morajlás. Radnay úgy érezte, belülről jön a hang, az elméje legbelső, sötét üregeiből, onnan, ahová nem tud anélkül betekinteni az ember, hogy ne borítaná el a kétségbeesés és az örület. Hang volt, zaj, zörej, egyszerre volt üvegszilánkok csikorogása, pusztulásra szánt világok jajveszékélése, veszett ördögök vonyítása. Aztán ritmusa lett, lüktetése, mint valami eget-földet betöltő szívdobogás.

Földrevetette magát, arcát a hideg sárba nyomta. A háború reflexe mozgatta az izmait. A fronton ugyan rövid időt töltött, tényleges harcokban keveset vett részt, de hallott és látott épp eleget a Sztálin-orgonák sikoltozásából ahhoz, hogy egy életre az idegszálaiba rögzüljön, mit kell tennie. A légnyomás iszonyú erős volt. Úgy kapott fel és pörgetett meg a levegőben egy taligát, mint egy papírdarabot, majd egyenesen eltalálta az egyik rabot. A szerencsétlen feje szétkenődött, akár a puhára rothadt alma.

A retentő lüktetés továbberosódott. Érezte, hogy meleg lé csorog a füléből. A vérem – gondolta. Vérzek. Meg fogok halni, ez a zaj fog megölni anélkül, hogy fel tudnám emelni a fejem. Meghalok ezen az udvaron, ezek között a kiéhezett, tetves véglények között, elkaparnak velük együtt egy gödörben anélkül, hogy Klára valaha is megtudná, mi lett velem. Meghalok anélkül, hogy megtudnám, ki ölt meg.

Ekkor csend lett, pillanatnyi teljes némaság, aztán újra érzékelte az udvart betöltő hangokat. Haldoklás zaja volt, nyögések, káromkodások. Feltápáskodott, súlyba tette a vállán lógó M44-est és botorkálni kezdett a viskó felé.

– Kushadsz, ahol vagy, te rohadék! – vetette oda az egyik rabnak, amelyik épp felállni próbált. Odaérve nagyot rúgott a hátába, majd köpött egyet.

Szemével egyre a többi őrt kereste. Agya kezdett kitisztulni. Támadás volt, bombatámadás. Légiriadó. De mi az úristent kell csinálni ilyenkor? Itt vannak a világ végén, ebben a mocskokkal telt gödörben. Három oldalról tíz méter magas homokfal, idelent a sáros, salakos föld. Sehol egy fedezék, csak az az egy ütött-kopott bódé, alig nagyobb, mint a tata téglabudija otthon. Húszan vannak hetven rabra, rajta kívül egyedül annál a bamba Szalainál van géppisztoly, a többiek csak az ócska, első világháborús puskáikkal hadonásznak. Ezen kívül a hadnagy pisztolya, de az csak ahhoz ért, hogy vezényeljen, a fogát piszkálja, a bajszát pomádézza, meg az ezüst cigarettatárcáját villogtassa. Meg hogy időnként tarkón löjön valakit.

Odaért a viskóhoz, feltépte az ajtót. A hadnagy a fal tövébe roskadt, körülötte vértócsa, a nyakán jókora vágás. Jobb szeméből üvegszilánk állt ki. Annak az üveglapnak a kisebbik darabja, amelyik elmetszette a torkát. A csupasz ablakkeret tövében asztalka, rajta még ott füstölgött a hadnagy félig elszívott cigarettája.

Ekkor valami megmoccant a sarokban. Radnay megpördült és a fegyveréhez kapott, de már késő volt. Egy pisztoly meredt rá. Egy gyönyörűen karbantartott, csillogó Frommer 37M. A hadnagy pisztolya. Mögötte beesett, koszos arc, és egy végtelenül fáradt szempár a félrecsúszó, kirojtólódott tábori sapka alatt.

2.

Újra jött a remegés, az a semmivel össze nem téveszthető, megállíthatatlan, eleven káosz, ami átjárta ilyenkor a bőre legkülső peremétől a csontja velejéig. Tíz napja vitték el, és azóta egy kortyot sem ivott. Már el kellett volna múlnia. De újra visszajött, itt volt, vele volt, üvöltött odabenn a hiány, a vákuum, a megmásíthatatlan belső parancs. Stern tudta, hogy innia kell, bármit, akármit, patkánymérget, vagy égő benzint, mindegy, csak legyen benne egyetlen csepp alkohol. Tíz nap, tíz teljes nap. Az első kettőből alig emlékszik valamire. Amikor az utcán terelték őket a keretlegények, a rabok többsége halkán nyögdecselelt, valaki mellette imát motyogott. Nem tudott héberül, de ezt felismerte. Látta a szerencsétlen szemében a rettegést, aztán azt is, ahogy a hadnagy egy órával később tarkón lőtte egy árok mellett. A lövés tompán visszhangzott az őszi fák között és a meneten végighullámzott a félelem. Ő nem érzett semmit, csak a hiányt, az olthatatlan szomjúságot. Estefelé betेरelték őket egy kietlen telepre. Nagy farakások álltak mindenfelé, mint a kihűlt máglyák. Hátát a fának vetve ült és majszolta a penészes kenyérdarabot, amit eléjük dobtak. Arcán könnyek csorogtak, teste meg-megrándult, mintha apró áramütések érnék. Nem sírt, reszketett, vágyakozott. Agyából eltűnt minden és mindenki, a gyerekek is, Elza is. Úgy érezte, most azonnal, zokszó nélkül átvágná mindannyiuk torkát egyetlen pohár italért. Még akkor is rázták a görcsök, mikor teste végül feladta, és a fáradtságtól ájultan a földre zuhant. Puskatus ütése ébresztette, felállt, ment amerre mondták. Alvajáróként lépdelt a társai között. Nem szólalt meg, csak ha kérdezték. Ha a keret valamelyik tagja szólt hozzá, fejét lehajította, és lekapta a sapkát előírás szerint. Ment, megállt, evett, ha adtak neki, vizelt, ürített, ha volt mit kiadnia lesóványodott testének. Tompa köd mögül szemlélte a világot. Aztán a negyedik-ötödik nap tájékán a köd oszladozni kezdett. Lecsökkent a vágy, visszahúzódott, mint a tolvaj az árnyékok közé. És akkor megérezte a fájdalmat, a hideget, az éhezést. Megérezte a

halál közelségét, a dühöt, amiért nem tudja eléggé gyűlölni fogvatartóit ahhoz, hogy pusztá kézzel rontson nekik. A szégyent, hogy együtt ballag a többi szerencsétlen emberi ronccsal. Éjszakánként most már a hidegtől reszketett. Érezte begyulladt hólyagja görcseit, elborzadt a véres vizelet láttán.

Mikor kitisztult a tudata, belátta, hogy meg fog halni. Józan emberi számítás szerint nem élhette túl azt, ami rájuk vár. Napi tíz-tizenkét óra erőltetett menet a fagyos, nyirkos novemberi időben, egyszeri evés, alvás a szabad ég alatt. Még egy jól táplált, kisportolt huszonévest is tönkretenne. De ő már elmúlt negyven. A húsz év dohányzás, a tizenöt év kemény ivás, az átlumpolt éjszakák, a napi öt fekete már lerakódott mindenütt, ott kering sötét masszaként az ereiben.

Tulajdonképpen már hét éve, hogy elkezdett meghalni. Akkor ott, harminchét őszén, fent a kis hálószobában, amikor végképp eldöntötte, hogy nemet mond. Egy teljes hétig ivott, elitta mindazt a pénzt, amiből Amerikába mehettek volna mind a négyen.

– Tudod, hogy megöltél mindannyiunkat, ugye tudod? – mondta Elza, mikor végre hazavergődött összekent, összehányt nyakkendővel, más nők illatával az ingén. Nórika sírt, és félt odamenni hozzá, ujját a szájába dugva bújt az anyja mögé.

– Nem tudod, mit beszélsz... – motyogta kásás hangon, majd bedőlt az ágyba, még a cipőjét sem rúgta le.

Amikor később a törvény alapján kirúgták a filmgyárból, már tudta. Akkor se és azóta se vallotta be magának, hogy csak azért mondott nemet, mert féltékeny volt. Mert szívességet kellett volna elfogadnia. Nem kérnie, mert azt Ignác soha nem várta volna el, sőt ő maga ajánlotta. Még a hajójegyet is kifizetem, írta a leveleiben, amivel kijöttök, aztán majd törlesztesz Jencikém, úgy hidd el, itt olyan sorotok lesz, hogy fél év és saját lakásban fogtok lakni. Lesz munkád, itt annyi filmet forgatnak egy hónap alatt, mint otthon egy évben. Senki nem nézi ki fia borja vagy, csak hogy mennyire tudod húzni az ígát. Elzácska is megtalálja majd a számítását. A nyelvet is beszéled, mi kellett még?

Alázat, az kellett volna, gondolta magában, miközben egy dunántúli falu határában szívta az egyik keretlegénytől elkunyerált csikket harmadmagával. Egy csöppnyi kis alázat és egy csöppnyivel kevesebb abból a végtelen önzésből, önsajnálataból, amiben akkor már évek óta élt. Volt tehetsége, de neki soha nem volt elég a biztatás, pedig Elza, a drága, hamvas Elza, aki jó nevű bankár apját egy életre magára haragítva is inkább a szerelmüket választotta, annyiszor mondta, legyél bátrabb, kitartóbb Jencikém. De ő azt akarta, a világ keresse őt, terüljön el a lábai előtt. Azt hitte, elég beszélő a filmgyárba és vörös szőnyeget borítanak a lábai elé.

Miután elvesztette a munkáját, nem volt megállás a lejtőn. Elza szemében előbb részvényt látott, aztán fájdalmat, aztán már semmit. Aztán már nem is nézett a szemébe. Főleg azután az éjszaka után. Másnap reggel látta a kézöld foltokat a nő testén, a kitépett hajcsomókat, a borosüveg szilánkjait a földön. Szagatott emlékképek rémlettek az éjszakából, ahogy üti-veri az asszonyt, élete szerelmét, miközben a két gyerek hisztérikusan sír a másik

szobában. Csak akkor hagyta abba, amikor a szomszéd dörömbölt és rendőrséggel fenyegetőzött. Mindezt azért, mert amikor négy napi züllés után hazatárolgott, dührohamot kapott, amiért az asszony épp valamit varrt a kedvenc kabátja elejére. Egy sárga Dávid-csillag volt az. Rendelet írta elő, de azt a rendeletet nem hirdették ki a lepusztult, földalatti bordélyban, ahol az előző napjait töltötte.

Meg fogok tehát halni – gondolta. Nem érzett félelmet. Nem félt a keretlegényektől. Az egyetlen, akitől tartott, az a Kristóf nevű volt. Radnay Kristóf. Hallotta, amint bemutakozott valakinek az egyik faluban. A többi, még az a ficsúr hadnagy is, valójában arctalan senki volt. De ez a Radnay más volt. Ezen látszott, hogy hitből van itt. Annak, egyedül ebből az egész kompániából, tiszta volt a tekintete. Tiszta és hideg, mint az acél. Az egyenes derékkal járt, az nem ölt szinte soha, élvezetből, heccből, dühből meg pláne nem. Csak kötelességből, csak szabályszerűen. Az felszólított, az az ember szemébe nézett. Az talán képes meglátni azt is benne, akivé vált, nem csak azt, akinek született.

Stern csak ment, mert sodorta valami különös ösztön, ami makacsul ragaszkodik az élethez. És nem érezte az ital utáni vágyakozást sem. Azt hitte, eltűnt. Maga mögött hagyta, mint mindent, amit magába zárt a mögöttük hagyott, gyűlöletben és félelemben elmerülő, bombák szaggatta Budapest. De nem tűnt el, csak elbújt az árnyékban, és a tizedik napon, a téglagyár léckerítésének támaszkodva újra megérezte. Nem lopakodva jött, hanem egyszerűen, teljes erővel, késpengeként csapódott az agyába. Jött a remegés, a száraz öklendezés, a keserű nyál a szájban. Érezte, hogy összevizezi magát, és lábai megbicsaklanak. Felnézett, és a hadnagyot látta közeledni. Meghalok, gondolta, most ebben a szempillantásban. Látja, hogy összeesek, előveszi a pisztolyt és a szemem közé lő. De nem vette elő a pisztolyt, hanem intett és ő, maga sem tudja, hogyan volt rá képes, de követte. A viskóba belépve a hadnagy egy kezdetleges kályhára mutatott.

– Tüzet raksz! De egy perc múlva itt már meleg legyen, értve vagyok? Ha jól viseled magad, kaphatsz egy cigarettát – mondta, és közben egy doboz gyufát dobott elé a földre.

– Igenis, hadnagy úr! – motyogta, majd leguggolt, hogy felvegye.

Pár perc múltán már lobogott a tűz, és miközben élesztette, tíz nap után először tudta átmelengetni valamennyire az ujjait. Tudta, hogy néhány perce van csak egy kis meleget lopni magának, azt is úgy, nehogy észrevegyék, mennyire jól esik neki, de most átadta magát az érzésnek. A tűz lángját figyelte, hipnotizáltan akkor is, amikor a külvilágot betöltötte a rettentő fényesség. Aztán egyszer csak berobbant az koszos üvegablak, és a szilánkok egy szempillantás alatt megölték az épp alatta gubbasztó hadnagyot. Úgy dőlt hanyatt, mint egy krumpliszák. Stern egy pillanatig a holttestet bámulta, majd a pisztolyáért nyúlt. A markolata hűvös volt és megnyugtatóan simult a tenyerébe. Kibiztosította és a halántékához készült szorítani.

Ebben a percben kivágódott az ajtó és Radnay lépett be rajta.

3.

Egy darabig némán méregették egymást. Radnay tett egy nagyon apró mozdulatot az M44-es ravasza felé, mire Stern a fejét ingatta.

– Nem ajánlanám az őrmester úrnak!

Radnay válasza nyitotta a száját, de ekkor az udvart körbevevő tömör léckerítés egyetlen óriási recsenéssel átszakadt, és a résen emberi elmével felfoghatatlan külsejű lények áramlottak keresztül. Hüllők és óriásira nőtt emberek kiméráinak látszottak. Karjaik, melyekből öt-hat is volt, vadásztőr nagyságú karmokban végződtek. Fejükön hatalmas, éjfekete bogárszemek, szájuk túzhegyes fogakkal volt tele, melyek között pengeélesnek látszó nyelv tekergett. Az udvaron lévő emberekre vetették magukat, akik a döbbenettől lebénulva, szobormereven várták a sorsukat, mindössze egy-egy gyorsan elfúló halálsikolyra tellett tőlük.

Stern és Radnay meredten nézték a túlvilági mészárszékké változott udvart, a rettenetes teremtményeket, a zöldes bőrükön szétkenődött emberi vérhabarcsot. Ekkor az egyik rájuk emelte vaksötét szemét. Egy pillanatra mozdulatlanra dermedt, majd a torkából kásás, sziszegő hang tört elő. Radnay a lényt nézte, de közben a szeme sarkából látta, hogy Stern lassan leengedi a pisztolyt. Ujjait lassan az M44-es markolatára fonta. A sziszegés erősödött, majd a lény egyetlen szökkenéssel, mint valami tébolyult rémálomból életre kelt óriási sáska, közvetlenül a kitört ablak elé ugrott. Radnay meghúzta a ravaszt, de az csak üresen kattant egyet. Lázás agya rögtön tudta az okát, ami banális volt, még egy újonc is tudta volna, hogy nincsen kibiztosítva. Halott vagyok, gondolta rezignáltan, de ekkor lövés dördült. A lény feje kettényílt, mint a földre ejtett dinnye héja. A roppant test hátrátántorodott, majd elterült. A többinek nem tűnt fel társuk halála. Miután mindenkit megöltek odakint, elcsendesülve, mozdulatlanul gubbasztottak a földön.

Stern minden lélegzetvételnél érezte elcsigázott tüdeje körvonalait. Egészen a lövés pillanatáig azt hitte, delíriumban van, és elámult a látomás pokoli esztétikáján. De a

lövés kettétörte a révedezést, tudata kitisztult, ám a lények még mindig itt voltak. Lassan Radnay felé fordult, aki kezében a közben kibiztosított géppisztollyal, egyenesen rámeredt.

– Nem hiszem, hogy megúszhatjuk, de próbáljuk meg!
– szólalt meg, a fegyver csövét még mindig Stern felé szegezve, miután fél percig csak méregették egymást.

– Próbáljuk! – hagyta rá Stern, azon gondolkodva, vajon élne-e még, ha lelövi az őrmestert, amikor az belépett. Az persze még egy másik világban történt, abban a világban, ahol nem ért össze a föld a pokollal.

Kiosontak az ajtón, és a rozsdás csillék mögött lassan kúszva távolodni kezdtek a vértől mocskos udvartól. Nagyjából harminc méterre távolodtak el, amikor először hátranéztek. Lejtőn felfelé kúsztak, fedezék nélkül, minden logikát nélkülözve, de hajszolt elméjük már semmi észszerűséget nem keresett. A lények nem mozdultak azóta sem. Rátelepedtek a széttépett torzókra, testükből fehéres váladék szivárgott, amely kocsonyás péppé olvasztott húst, csontot egyaránt, és a testek szétfolytak, mint a megolvadt viaszbabák.

Radnay és Stern nagy nehezen eltépték tekintetüket a borzalomról és továbbbaraszoltak. Mikor végre elérték a homokhegy tetejét, átvették magukat a peremen, és hosszú percekig némán feküdtek egymás mellett. Stern, miközben hajszolt szíve majd kitörte a mellkasát, az égre nézett. A ködbe burkolt fakó napkorong előtt valami elkúszott lassan. Valami meghatározhatatlan formájú, gigantikus sötétszürke folt. Olyan volt, akár egy kőből faragott felhő.

Pár percet pihentek, aztán lebucskáltak a lejtőn és berohantak a közelben lévő fenyőerdőbe. Mikor már mélyen bent jártak a fák között, fokozatosan meglapították a lépéseiket. Egy pillanatra sem engedték el a fegyvert, nem vettek tudomást a metsző hidegről, a lassan rájuk ereszkedő sötétségről. Szótlanul gyalogoltak egymás mellett, maguk sem tudták merre, meddig és miért. Csak mentek, és megpróbáltak nem gondolni rá, milyen világ várja őket odakint.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Olvasnál valami olyat, ami horror,
de mégis szellemesen szórakoztató?

**Akkor a simagöröngyösi
zombi apokalipszis neked szól!**

A két kötetes antológia ingyenesen,
több formátumban letölthető:

<http://www.zombiapokalipszis.hu>

Erdős Sándor

Az utolsó beszélgetés

(Száj- és körömfájás Levél település határában, Magyarország, 2025)

– Anya... ez az utolsó napunk? – kérdezte a kisborjú.
A tehén hallgatott, a távolba nézett. A torka száraz volt, ám szeme nedvességgel telt meg.
– Igen. Ma meghalunk – kezdte halkán. – Tudod régen... az őseinkre még vadásztak. Szemtől szemben. Mi is a természet részei voltunk, mint ők. Aztán megszelídítettek minket.
– Az mit jelent?
– Azt, hogy otthont adtak nekünk. Békében éltünk, szénaillatban. Voltak, akik a nevünket is tudták. És mikor eljött az időnk... elbúcsúztak. Volt bennük tisztelet... és fájdalom is. A társuktól búcsúztak, nem csak a testüinktől. Ez az élet része volt.
– És most?
A tehén felnézett az ég helyett az istálló tetejére. Soha nem látta az eget...
– Most már csak elvéve vannak farmok. Ipari hústelepek vannak. Óriási, zárt istállók, ahol háromezren vagyunk egy falu határában, kétezeren a másikban – és alig tudnak rólunk. Már nem látnak minket. Már nem tudják, kik vagyunk. Csak szám vagyunk nekik. Hús.
– De... miért?
– Mert sokan lettek. És a sok ember sok húst akar. Egyre többet. A mezők, ahol legeltünk, ma már takarmányt termelnek, hogy minket etessenek – hogy ők ehessenek. Bezártak minket. Gyorsabban kell nőnünk, kevesebbet mozoghatunk. Gépek mérik, mikor jön el az időnk.
– Anya, ez az élet?
A tehén nagyot sóhajtott.
– Egy világ, ahol már nem látjuk a napot? Nem halljuk

a madarakat? Nem tudunk már kérdezni? Csak vagyunk... míg el nem visznek? Igen ez az élet.

– De ha hús kell nekik, akkor most miért nem gyógyítanak meg minket?

A tehén elmerengett.

– Mert nem akarják. Lehetne oltani minket... meg is gyógyíthatnának. De ha beoltanak, akkor a testünk még sokáig mutathatja a betegséget. Akkor már nem lehet minket eladni külföldre. És ha nem tudnak eladni... nincs pénz.

– Tehát... a pénz miatt?

– Részben. Először is gazdasági érdek. Világgazdasági. Másrészt inkább biztosra mennek, mert félnek, hogy ha bennünket életben hagynak, valahol máshol emberek éheznek majd emiatt. Ezért döntenek úgy, hogy egyszerre véget vetnek mindennek.

A borjú sokáig hallgatott. Aztán halkán kérdezte:

– Anya... minden ember ilyen?

A tehén megremegett egy pillanatra. De nem a félelemtől.

– Nem. Vannak akik éreznek. Vannak akik látnak minket, még ha sosem találkoztak is velünk. Akik nem bírják tovább elviselni ezt.

A borjú lehajtotta a fejét.

– Akkor van remény anya?

A tehén szemében fény gyúlt. A legvégső pillanatok egyikében.

– Mindig van remény, kicsim. Mert minden tudat, ami felébred, egy új világ.

„Vannak még ilyen emberek?”

Ők már nem tejelnek és nem nekünk híznak. Becsapta őket az, akiben bíztak.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Magyarország, 1962 – Egy alföldi kisvárosban megjelenik egy belügy-minisztériumi nyomozó. Vajon mi keresni valója lehet ennek a kollegái szerint is kissé különc figurának a szentesi éjszakában?

Túri András Csaba rendkívül plasztikus, intenzív, látomás-szerű képekkel és leírásokkal örvendezteti meg az olvasót a távoli múlttól és a jövőről is. Úgyesen, értő módon helyezi a misztikumot a realitásba. Ezáltal válik szürreálisá ez a mágikus-realista alkotás.

A kötet ingyenesen, több formátumban letölthető innen:

konyvek.lidercfeny.hu

Fantázia Enciklopédia Varázslóknak

94. fejezet

Miért is ne árulhatnék múzstát?

írta Mab Tee

Irgyen néztem azokat a kereskedőket, akik saját boltjukban kínálták portékájukat, és jól meggazdagodtak belőle. Engem sem érdekelt más, csak a pénz. Ha tele a bugyellárisod arannyal, utána már nem nehéz tekintélyt szerezni.

Szüntelen kerestem az ötletet, miből is lehetne nekem teteves vagyonom, minél kevesebb munkával.

A szüleim nagy házat hagytak rám örökül, valamint a feladatot, hogy kereskedésem legyen. Először arra gondoltam, felebarátaim kedvére teszek, csak egy bizalmast kellene találni, aki fogadná a „vendégeket”, de mint kiderült, néhány madám máris ferde szemmel nézett rám.

Egykedvűen jártam a várost. Itt szövetkereskedés, ott pékség. Mintha mindenki ebben a porfészekben akart volna eladni. Szégyent pedig nem hozhattam a családom nevére. Elmerengtem, mit is tehetnék, amikor váratlanul megbotlottam egy lábban.

– Te, koszos koldus! – mordultam fel.
– Bocsásson meg... – hebegte az alatt ülő.
– A templom bejárata nem elég? Mindenhol koldulni fogtok?

Kicsit jobban szemügyre vettem utam keresztesét. Látszott rajta, bár szegény, ruhája nem rongyos, s orrfacsaró bűzt sem árasztott.

– Mit fetrengsz lent a piszokban?
– Nagy az én bánatom, Uram! Köz hírré tétetted, hogy udvari poétát keresnek. Mindenki megmérettetheti magát egy versenyben, ha ért a költészethez. Hát e nemes küzdelemre tartottam én. Tegnap egy fenséges ódába fogtam, s ma folytattam volna, de az én hön szeretett múzsum galád módon elhagyott. Nélküle nincs ihlet, ihlet nélkül nincsenek kacifántos rímek, és így udvari poéta sem leszek. Az életem fabatkát sem ér, inkább meghalok. Miért nem lehet úgy venni a múzstát, mint a peracet?

Hümmögve megvakargattam pelyhedző szakállamat, majd átléptem a gyötrődő férfi felett. Tulajdonképpen miért is ne árulhatnék múzstát? Vajon mennyit ér egy múzsa csókja? Lássuk csak! Saithlin nénikém biztosan segít nekem, ha elvisszem neki a hiányzó kellékeket a varázsporához. Mit mondott? Néhány kék sárkánypikkely, két marék lidércfény hamu, öt levél egy kétszáz éves entről. Delderan barátom könnyedén megszerzi ezeket, úgyis tartozik nekem. Nos, ideje cselekedni!

Delderanra a viskójában akadtam rá. Mikor felsoroltam neki, mire van szükségem, három fejét mind a hat kezével szinte véresre vakarta kínjában. Négy nap haladékot kért.

Ötödik nap délben sült libacomb illata szállt ki kedvenc vendéglőm ajtaján. Beléptem, leültem az asztalomhoz – tehetőz törzsvendég lévén külön asztal járt nekem –, magamhoz

intettem a fogadóst. Nem kellett soká várnom a finom falatokra és a korsó búzasörre. Élvezettel ettem a húst, majd bőséggel meglocsoltam torkomat az istenek italával.

Kivágódott az ajtó, s Delderan barátom becsörtetett a fogadóba. A bennlévők gyorsan szétrebbentek előtte, senki sem merte az útját állni. Delderan megállt az asztalom előtt, egy tarisznyát ejtett az asztalra.

– Nem tartozom többé neked! – dörögte, majd ugyanazzal az elánnal kiviharzott.

Darabig döbbenten ültem az étel romjai felett. Elvettem a tarisznyát az asztalról, óvatosan kinyitottam. Úgy tűnt, a varázspor egy összetevője sem hiányzik. Kifizettem a kocsmáros, és tarisznyám tartalmával Saithlin nénikém felé vettem az irányt.

Jól ismertem Saith vára felé az utat. Számtalanszor megjártam már. Nyomasztó érzés kerített hatalmába, s tudtam, addig nem szabadulok tőle, míg vissza nem érek. Felnyergeltem hát lovamat, Szélvészt, akit a környékbéliek Csököttlábúnak csúfoltak. Irigykedtek rám, mert Szélvész nagy felsőteste és vékonyka, kicsi lábai ellenére folyton nyert a lovasversenyeken.

A dús fűvű legelőket, s illatos mezőket felváltotta az erdő. Óriásira nőtt, öreg, száraz kérgű fák, sűrű lombzattal, az ágak közt ezernyi dalosmadár, lejjebb sok pillangó, mókus, a dús aljnövényzet közt pedig számtalan, apró termetű állat. A leveleken átszűrődő, meleg napfény megvilágította ezt a színes kavalkádot, s örömeimet még jobban fokozták a bokrok mögül előbukkanó őzek, és két, agancsát egymáshoz érintő szarvas.

Az idill nem tartott sokáig. Saith várának közelében komorrá vált az erdő. Sivár vidék következett, majd elszáradt, kormos fenyők szegélyezték a kopár hegy tetejére tartó ösvényt. Bár még jócskán sütött a nap, meleg fénye aligha törhetett át a zord felhőkön. Hűvös szél fúj, s olykor keresztezte utamat néhány, előttem átguruló ördögseker.

Saith várának üszkös falai közt méltán érezhette úgy a halandó, hogy pokolfajzatok figyelik útját. Nem is volt ez másként. Apró, vérszomjas repülőgyíkok, hűsevő virágok indái leselkedtek a gyanútlan utazóra.

Szerencsére a nénikémtől kapott medál megóvott minden ilyen szörnyűségtől. Ám a neheze ezután következett.

– Hogy merészelsz a szemem elé kerülni? – rikácsolt Saithlin néni, amint beléptem a vár kapuján.

Hatalmas villám cikázott végig az égbolton, majd nem messze tőlem a falba csapott.

Nyeltem egyet, elővettem a legcsábosabb mosolyom – a Csábos mosoly nevű, borral teli butykost, jól meghúztam –, és magabiztosan léptem dühöngő néném elé.

– Nekem nem adsz?

– Ó, hogyne! – válaszoltam.

Saithlin pillanatok alatt kiűrtette az üveget.

– Jó huzatod van – feleltem csettintve, aztán hirtelen folytattam –, mindig friss a levegő idebenn.

A néni rénsnyire szűkül szemmel méregetett, de a bor megtette hatását.

– Mit akarsz? Mert te csak akkor jössz, ha kell valami.
– Ugyan, kedves Néném, tudod, hogy szívesen látogatlak meg. Nézd, mit hoztam neked.

Elővettem a tarisznyát. Néném felvihogott a tartalom látán, mint az éppen násztáncát járó hiénapár, és eltűnt kis időre. Mikor visszatért, kedvesen nézett rám. Na, ez volt az a pont, mikor kirázott a hideg. Ha Saithlin kedvessé vált, akkor ideje volt a férfiembernek menekülőre fogni a dolgot.

– Úgy döntöttem, Néném, kereskedést nyitok – hebegtem a kijárat felé araszolva. – Múzsákat szeretnék árulni. Nem tudod, hol szerezhetnék be néhányat?

Saithlin megtorpant, tekintete baljóssá vált. Megkönnyebbülten elrebegetem egy fohászt.

– Nos, segíthetek neked. Két nap múlva küldöm őket. Most pedig menj, mielőtt nem késő!

Megfogadtam szavát. Szélvész a várkapu előtt várakozott, dühösen dobolt elülső patájával. Ő sem szerette az árgus szemű, folyton éhes teremtményeket.

A város határában fellélegeztem, ám a nyomasztó érzés, főleg Saithlin kedvessége, nem hagyott nyugodni, mégis örömmel láttam a munkához.

95. fejezet

Macskák és festői meglátások

írta Craz

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház különtermének ajtaján egy tábla lógott. Cudar Cicusok Cafatjai, kortárs művészeti kiállítás Meira legújabb alkotásaiból – hirdette a felirat kissé csalén, ugyanis az ajtónak Huk, a barbár támaszkodott és érdeklődve figyelte a benti nyüzsgést.

– Nocsak, érdekel a festészet? – kérdezte a folyosó felől érkező lány a jegenye termetű izmos harcostól.

– Á, nem, csak utána ingyensört osztogatnak! – vigyorgott rá Huk.

– Aha, értem – mondta Meira a bunkó barbárnak, majd belépett a terembe, és helyet foglalt a pulpituson, ahol már csak rá vártak. – Kezddetjük! – Mosolyogva végignézett a teremben egybegyűlt vegyes társaságon, tekintete elidőzött egy varázsló külsejű emberen, aki az ölében egy kitömött macskát szorongatott.

Nagy százalékban persze barátok és ismerősök ültek a sorba rakott székeken, meg természetesen jónéhány művész-kolléga, akik nem hagynának ki egy ilyen összejövetelt, mivel tudják, hogy utána szeszesitalokat szolgálnak fel. De tisztelet tette a ZomBerry zenekar gitárosa és dobosa is, akik pár napja adtak emlékezetes koncertet. Ezen kívül sokan megjelentek a Szolgáltatóház jelenlegi vendégei közül is, akik úgy döntöttek, részt vesznek ezen a színvonalas kulturális rendezvényen.

– Nos, akkor vágjunk bele! – kezdte a könyvtáros. – Az első lépések a szakadék felé, avagy mikor jöttél rá, hogy festő leszel?

– Már kiskoromban voltak erre utaló jelek, például, amikor egy nap spenótot kaptam reggelire, és az anyukám rózsaszín előkét kötött rám. Már akkor megfogott a színek és formák különleges hangulata. Bár furcsállottam, hogy ami nekem tetszik – a nyállal és takonnyal kevert spenótfoltok csodás és

titokzatos alakzatai a rózsaszín anyagon –, az másból rosszalást válthat ki. Mindenesetre a spenót egy-két – úgyis meg eszed, nem azért főztem, hogy kiköpdösd! – alkalom után, kitartásomnak hála, végleg lekerült az étlapomról.

– Ekkor követted el az első művészi alkotásaidat?

– Á, nem! Úgy öt-hat hónapos koromban; már akkoriban is nagyon ügyesen firkáltam színes vonalakat – görbéket – illetve köröket – görbébb görbéket. Eleinte csak azokra a tárgyakra, amelyek kéznyújtásnyi távolságon belül helyezkedtek el. Később persze a távolabbi dolgok se voltak már biztonságban. Lényeges szintlépésnek számított, amikor felfedeztem a szoba falát, mint ideális helyet, ami vicces képek után kiállt.

– Úgy tudom, egy ideig különleges ecsetkezelést használtál.

– Igen, akkoriban kísérletező kedvemben voltam, és macskákat kezeltem ecsetként; a farkukkal festettem. – A közönség soraiban erre a válaszra a varázsló kinézetű varázsló biztatóan a magasba emelte hüvelykujját.

Huk eleinte egykedvűen követte a történéseket – az ajtónak immár belülről támaszkodva –, de a következő válasznál már elmosolyodott.

– Mi a titka ezeknek az újabb képeidnek?

– A segédtechnológiát egy varázsló ismerősömmel együtt fejlesztettük ki néhány hónapja. Maga az ötlet egy születésnap bulin ugrott be, itt a Próbagoblin területén, amikor Huk, a barbár szalonnaspiccesen – ez az ő kifejezése, néha hajlandó megjegyezni, sőt kitalálni hülye szavakat, és a későbbiekben meglepő körülmények között váratlanul használni is – macskákat akart hozzám vágni, miközben az egyik medencében teszteltem a harci bikinim vízálló képességét.

– Macskákat?

– Nos, igen. Ugyanis előtte fogadtak Kókuszpókkal, hogy a setét varázsló nem tudja áttörni a Próbagoblin varázsvédelmét, pontosabban, nem tud élő állatokat betelepíteni a Szolgáltatóház területére. Mint ismeretes, tavaly nyáron valaki – itt vigyorogva nézett Hukra – egy felhergelt csíkos morcsákot rejtett az északi torony nászutas lakosztályába, pontosabban annak a háromszemélyes ágyába, a takarók alá, és azóta szigorítottak az élő állatokkal kapcsolatos biztonsági protokollon. Pedig csak két öltéssel kellett összevarrni a menyasszony fenekén azt a nem is túl mély sebet.

– Úgy tudom, a varázsvédelmet nem is sikerült senkinek kijátszania azóta.

– Csakhogy azok a macskák egyszerre éltek és haltak. Mármost nem abban az értelemben, hogy élőhalottak lettek volna, mint pár évvel ezelőtt a város régi temetőjében a Tavaszli Teliholdas Borkóstolón azok a semmiből feltűnt alakok, akik percek alatt hazavágták a bulit és a hullajó hangulatot, hanem egy speciális varázslat által egyszerre éltek, s haltak, nem nyughattak, mozdulatlanul, egy pillanatba fagyva. Persze amikor Huk megpróbálta hozzám vágni őket, már igazán virgoncak lettek.

– Tehát innen a Cudar Cicusok ötlete?

– Nos, igen. Ennek köszönhető a Színes macskák becsapódási pillanatai festménysorozatam. Aznap este jött az ihlet, amikor Huk, a barbár megemlített, hogy milyen szép ezüstösen csillog a holdsugár a harci bikinimen. E megjegyzés indította el bennem azt a két felfedezést, hogy először is Huk már megint részeg – vagy szerelmes; ezt a kettőt nehéz megkülönböztetni nála –, másodsor pedig rájöttem – amíg Huk fejét mártogattam a medence hús vízébe, hogy megszüntessem nála a részegség és/vagy szerelmesség múlt állapotát –, ha egy macskát festékbe mártogatok, az remekül szolgál,

mint kiinduló kompozíció, csak kellő sebességgel kell a vászonhoz közelíteni. Egy csipetnyi időmegszakító varázs, és máris tökéletes a technika. Ez tulajdonképpen apró szeletekre vágja az időt – a macskákat apró szeletekre vágni macerásabb, hidd el!

– Miért éppen macskák?

– Egyszer egy csíkos morcsákkal is próbálkoztam, de eléggé szürreális eredménye lett. A tesztalany ugyanis teljes erőből küzdött a részvétel és a varázslat ellen, így az elkészült festmény inkább egy lángoló nyakú zsiráfra hasonlított. A macskák megfelelőbbek ehhez a technikához, és hangulatosabbak is.

– Egy macskát több kép készítéséhez is fel lehet használni?

– Persze, csak előtte ki kell mosni és megszáritani, loncson nem megfelelő.

– A kísérletezés, az újítás ennyire közel áll hozzád?

– Az idők változnak. Kétszer nem léphetsz bele egy folyóban ugyanabba az üvegszilánkba – ezt egy dombitörpe ismerősöm mondta egy alkalommal, számtalan korsó sör után. Szeretek lendületet vinni a dolgokba és új szemszögből megvizsgálni azokat. Hasonló eredményt többféleképpen el lehet érni, nem létezik kikövezt út. Így is, úgy is lehet valamit csinálni jól is, rosszul is. Vegyük például a szalonnasütést. Nemrég a vaskői várornál jöttünk össze páran, ami egy régi vasbánya közelében van, de nem lehet találni ott már csak rossz minőségű vaskövet, ezért száz éve be is zárták. A várornál pedig a legendák szerint egy bányász anyósa kísért, akit befalaztak oda, mert nagyon idegesítő asszony volt, és hátha jószerencsét hoz, például távol tartja a bányarémeket a személyiségével – ez akkor történt, amikor még jó vaskövek heverték a hegy mélyén. A szellemet egyesek szerint szalonnasütéssel lehet előcsalogatni. Viszont megosztottak a vélemények, hogy milyen is az igazi szalonnasütés. Valaki szerint úgy finomabb a szalonna, ha a már leégett tűz parazsa felett készül el, lassan forgatva. Mondjuk, ezt egy elf hangoztatta – neki könnyű, még több száz évet él, van ideje várni. De azért meghallgattam az elképzelését, miközben a zsíroskenyeremet majszoltam, néha törve hozzá egy-egy darab lassan már kihűlő sült szalonnát.

96. fejezet

Próbaidőn

írta Izolde Johannsen

– Ébresztő, jó reggelt!

Jó reggelt? Magamra húztam a molyrágta pokrócot. Már mint kinek jó? Nekem csak egy újabb reménytelen nap virradt a Száznevű Városban.

Liam barátságatlan felrázása pontos volt, akár az ébresztőóra, amit egy hete loptam el egy kövér ledér-közi szajha kegyes félrefordulásának köszönhetően. Ő addigra már megszédte magát, észrevétlen elcsente alig eszmélő vendége ledobott nadrágjából a kövér tarsolyt. Pontosan két nappal később aztán tölem lopták el az órát, amikor az árnyékszékre igyekeztem. Selyempapír volt nálam, valódi illatos, rózsaszín selyempapír, a durva, tépett újságszeletek helyett. Csak arra tudtam gondolni, és az óráról elfelejtkeztem. Most már késő bánat.

– Mi van, megint megkergettek a kutyák? Átkozott bestiák! – dohogott Liam, a Fogadó a Félpszemű bakkecskéhez mindegyese, mialatt a csöpögő gyertyával hadonászott borostás,

pengenyomokkal barázdált arca előtt. A két vádlimon éktelekedő liláskék, helyenként zöldessárga zúzódásaimat nézegette. Igyekeztem eltakarni magam, nem szerettem, ha nézi, ahogy öltözöm, de hiába. Valamilyik testrészem mindig kikandikált a rosszul szabott hálóing alól.

– Tán a nyelved is leharapták? Válaszolj!

– Nem. A nyelvem még megvan – feleltem, azzal ujjaimmal átfésültem fekete hajam.

Swen vagyok, huszonegy éves mosogatólány. Próbaidőn. Az errefelé két hetet jelent. Ezalatt van hol aludnom, enni is kapok, és ha szerencsém nem hagy el, felvesznek. Ha nem, akkor mehetek vissza a ledér-közi mocsokba. Liam hozott el onnan, a hírhedt Deszkapalotából, ahol épp a bőrömrre alku-doztak. Külhoniak voltak a licitálók, nem értettem a szavakat, csak a mozdulataikat. Huszonegy éves vagyok, korom miatt errefelé már vénlánynak számítok. Eleinte irigyeltem azokat a lányokat, akik szépségük, vagy furfangjuk okán férjhez mentek, aztán rájöttem, hogy ostobaság. Legtöbbjük pár éven belül elhullott betegségben vagy gyerekszülésben, ha így nézem, én szerencsés csillagzat alatt születtem. Jobb fülemre nem hallok, ezért maradtam még egyedül, de ez a testi hiba megóvott a többitől. Szájról kétféle dialektust olvasok, egy egész évet jártam a papok iskolájába, ezért is alkalmazott a vén szeszkazán, mert írok és olvasok. Liam kiváltott hát a piac mocskából, és elhozott. Ő takarít a felső szobákban, gondolzza a lovakat és nevelgeti a levágásra szánt tyúkokat a hátsó udvaron. Kedves, ártalmatlan, szőke loboncú behemót, aki rettentően izzad. Jól egymásra találtunk. A süket és az izzadós.

– Nesze! Tedd el! Neked hoztam – nógatott, miközben a jobb combom mellé tett egy zsírfoltos csomagot. Szétnyitottam a papírszárnyakat, majd felnéztem az óriási termetű istállófiúra.

– Mi ez a szerkentyű?

– Razer.

– Micsoda?

– Razer. Egy riasztó. Benyomod a gombot, és a kutya nem jöhet közelebb. Zavarja az éles sípolás, elszalad. Van, amelyik rohamot kap tőle és bele is döglik.

– Hogyne! Benyomom a gombot!

– Próbáld ki, ha nem hiszed...

Kipróbáltam. Az udvaron napozó kövér, vörös macskán. Akkorát ugrott, hogy átkarikázott a szomszéd disznós kerítésén, bele a lucskos, meleg moslékba. Holnap reggel a macska a csizmámba piszkít majd, mert bosszúálló. Érdeklődve forgattam a kis sötétszürke riasztót, majd az arcomhoz emeltem. Liam odarohant és dühösen kikapta a kezemből.

– Soha ne tedd a füledhez! Aki megette, annak kivérzett a füle és kész.

Megvontam a vállam. Liam ezt követően elvitt a mészáros öreg kutyájához. Rettegtem attól az ebtől, mert ha két lábra állt, nagyobb volt nálam. A kutya nyugodtan hevert. Amikor Liam benyomta a gombot, az öreg jószág csak megbillegtetette a fülét, de nem szaltózott és nem szökelt arrébb vérző füleikkel.

– Ez nem működik! – tártam szét a karom és lebiggyesztetem a számam. – Selejtet sóztak rád, melák!

– Ez a kutya nyugodt. Talán a támadóra jobban hat – vakarózott zavartan.

Ezt azonban már nem volt időnk kipróbálni. Liam munkát kapott a hátsó udvarban. A kis hasznavehetetlen riasztót a köpenyem zsebébe dobtam és elfelejtkeztem róla.

Hypnos

Ablak a túloldalon

4. befejező rész

Megszabadultam a repülőktől és bezártam az ablakot. Ezúttal igyekeztem valamivel eltorlaszolni, hogy ne tudjon kinyílni. A kint mocorgó különös árnyékok azonban nehezzé tették az elalvást, mintha valami hangtalanul mozgott volna odakint. Trixi is nehezen aludt, sokat fészkelődött mellettem.

Másnap Trixi üzenetben szakított ezzel a Zsolttal. Ott voltam vele és láttam a választ. A „szia bébi” olyan gyorsan váltott büdös kurvázásba, hogy egyszerre volt lenyűgöző és ijesztő. Ekkor értettem meg igazán, Trixi miért üzenetben szakított velem; vannak emberek, akik annyira nem tudják kezelni a visszautasítást, hogy jobb tartani tőlük a távolságot. Azt meg soha nem lehet biztosan tudni, ki tartozik ebbe a kategóriába.

Trixi eléggé felzaklatta ez az üzenetelés. Nem is csoda, hiszen Zsolt többször is halálosan megfenyegette. Hagytam, hogy a saját tempójában dolgozza fel a dolgot. Nem igazán tudtam ebben többet segíteni.

Éppen a saját dolgomat csináltam, amikor megláttam, hogy a nyitott ablaknál ácsorog. Megfordult a fejemben, hogy megint kívánt vagy kívánni akar.

– Minden oké? – léptem mellé; finoman megérintettem a hátát.

– Igen, csak most néztem meg jobban ezt a kívánós ablakot. – A fejével a túloldalon lévő, még mindig nyitott ablak felé bökött. – Mindig ilyen sötét van odabent? Olyan, mintha egy függöny lenne vagy valami, de mégsem.

– Éjszaka még sötétebbnek látszik, ha egyáltalán ez lehetséges – szóltam és az ablakra meredtem. – És soha sincs becsukva.

– Azt mondtad valamikor, hogy a kívánságod miatt találkoztunk. – Trixi rám emelte két szeméit. – Gondolod, tényleg képes teljesíteni a kívánságokat?

– Ha igen, akkor egy dzsinn a szomszédom.

– Komolyan kérdezem. – Trixi elkomorodott.

– Miért, szerinted? – kérdeztem vissza.

– Szerintem igen – felelte Trixi. – De nem azt adja meg neked, amit szeretnél. Hanem azt, amit érdemelsz.

– Mert te megérdemelted a szart, ami történt veled?

Trixi teljesen felém fordult.

– Honnan tudod, hogy nem?

– Szóval akkor mi megérdemeljük egymást? – vettem fel.

Trixi válasz helyett csak elmosolyodott. Jól esett látni őt mosolyogni.

– Te biztosan nem érdemled azt a hülye picsát, aki vagyok – szólt.

– És ezt te honnan tudod? – vágtam vissza egy félmosollyal.

Átkaroltam a derekát, ő pedig hozzám bujt. Együtt néztük a szemben lévő ablak mögötti áthatolhatatlan sötétséget.

– Ott bent van, ugye? – szólalt meg Trixi végig az ablakot figyelve. – Vajon mit akar? – Rám nézett.

– Tudod, hogy van a mondás. Semmi sincs ingyen, még a kívánságok sem – mondtam. – Különösen azok nem. De hogy mi az áruk...

– Gondolod elindítottunk valamit azzal, hogy kívánunk? – kérdezte Trixi bizonytalanul.

– Nem tudom – válaszoltam. Egy pillanatra úgy éreztem, mintha valami megmozdult volna az ablak mögött és visszanézett volna rám. – A legjobb, ha nem kívánunk többet. A végén még valami valóra válik.

Nem mondtam, de tudtam, hogy ezzel már kicsit elkésztünk. Ahogyan becsuktam az ablakot, igyekeztem az elmém mélyére számúzni azt a szörnyű felismerést, hogy azzal a papírrepülővel, amit átdoztam, én okoztam Eszter halálát.

* * *

Trixi hosszabb-rövidebb megszakításokkal kapta az üzeneteket Zsolttól, amik a különféle fenyegetések és a szánalmas könyörgések között váltakoztak. A teljes elmebaj, ami ezekből az üzenetekből áradt, enyhén szólva is nyugtalanító volt. A magam részéről nem voltak fenntartásaim, hogy betörjem egy újabb kezelhetetlen ex arcát, ha arra kerül a sor. A fenyegetései azonban Trixi felé irányultak, és mivel tudta, hol dolgozik, félttem mi lesz, ha egyszer kellően felhúzza magát és megjelenik ott.

Nem kellett sokáig várnom, hogy megtudjam. Már sötét volt, amikor Trixi felhívott.

– El tudnál értem jönni? – Ijedtnek hangzott.

– Persze. Mi történt?

– Itt van Zsolt. Kint áll. Nem merek kimenni.

– Oké – szóltam. – Maradj ott! Mindjárt ott vagyok.

Sietve felöltöztem és elindultam. A rejtélyes szomszédom ajtaja előtt ködként lebegett a homály. Kirázott a hideg, ahogyan elhaladtam előtte. Amikor megláttam a leheletemet páraként gomolyogni, megtorpantam. Újra belém hasított az az ismerős érzés, amit olyan sokszor éreztem már éjszakánként, amikor az ablakom tárva-nyitva állt. Idegesen körbepillantottam, majd lenéztem a belső kertbe; ott állt a sarokban, a bokrok közötti árnyékban, hosszú kabátban.

Rohantam le a lépcsőn. A kapu felé sietve csak bepillantottam még egyszer a kertbe, de ekkor már nem láttam, de ez nem jelentette, hogy nem volt ott valahol.

Úgy siettem Trixihez, ahogyan csak tudtam. A Burger Kingnél lelassítottam, de akárhogyan kémleltem a környéket Zsoltot nem láttam sehol.

– Nem láttam odakint senkit – közöltem Trixivel, miután kibontakoztam az öleléséből.

– Láttam őket elmenni – mondta. – De nem tudom, hogy tényleg nincsenek-e még itt.

Úgy tűnt ennél a szarházinál valós veszély volt, hogy lesben áll valahol arra várva, hogy kilépünk innen. Biztosra sajnos nem tudtunk menni, így sok választásunk nem volt. Úgy léptünk ki a gyorséteremből, mintha azonnal támadásra számítanánk. Óvatosan haladtunk, de nem történt semmi.

– Gondolod, hívnom kéne a rendőrséget? – kérdezte Trixi.

Kicsit megkönnyebbültek tűnt. Én még mindig feszült voltam, de már nem annyira Zsolt lehetséges felbukkanása miatt, hanem egyre inkább azért, hogy egyáltalán tartanom kell ettől a senkiházitól bármiért.

– Nem csinálnának semmit – feleltem szárazon. – A részükről a csávó még nem csinált semmit és pár fenyegető üzenet még nem üti meg az ingerküszöbüket.

Eszembe jutott Eszterék esete. Tudtam, hogy a rendőség maximum akkor lenne hajlandó bármit csinálni, ha Trixi nagyon durván megsérülne, vagy rosszabb. És ez csak még jobban idegesített. Annyira elmélyültem a gondolataimban, hogy észre se vettem, hogy Trixi megállt, csak amikor a karomnál fogva visszarántott.

– Nézd! – suttogta és az egyik sötét, szűk utcába mutatott, ami mellett elhaladtunk.

Először nem láttam semmit az olajos sötétségtől, ami megtöltötte az utcát. Aztán valami megmozdult odabent, amire Trixi erősebben kapaszkodott belém. Azonnal tudtam, mi az, mert semmi más nem mozgott így.

– Menjünk! – mondtam halkán.

Már csak ez hiányzott, mondtam magamban. Trixi ijedten pillantott mögém, majd rám; bátorítóan megszorítottam a kezét, bár magam sem voltam biztos a dolgomban. A jól kivilágított főutcákon folytattuk az utunkat hazafelé. Kerültünk minden rosszabbul kivilágított mellékutcát vagy sikátort még akkor is, ha az rövidítette volna az utat. Egy pillanatra felmerült bennem, hogy mi történt volna, ha hagyjuk, hogy elérjen minket, de valahol legbelül nem akartam megtudni.

Megnyugtató volt, amikor már látni lehetett az ismerős rozoga kaput. Azonban valakik már vártak ott. Mikor észrevettek minket, mind a hárman kiálltak a járdára. Közelebről már egyértelmű volt, hogy mire vártak. Zsolt volt az és a két árnyéka.

Trixi visszarántott, amikor ijedten megtorpant; erősen szorította a karomat. Nem volt semmi kedvem ezzel az idiótával foglalkozni, de visszaemlékezve a hamburgersütő esetére nem láttam sok esélyt rá, hogy legalább a baromságait ne kellene végighallgatnom.

– Nézzétek csak! – szólt fennhangon a társainak. – Micsoda véletlen, hogy összefutottunk!

A legnyálasabb mosolyával jött oda hozzánk; a két haverja betonarcú testőrként követte. Még vicces is lett volna az egész erőltetett színjáték, ha nem irritált volna annyira.

– Sziasztok, mi a helyzet? – Felém nyújtotta a kezét. Csak ránéztem; nem tetszett neki.

– Mit akarsz? – kérdezte végül Trixi. – Késő van már.

– Ó, csak tudod éppen erre jártam – kezdte a srác színpadiasan –, és azon gondolkodtam, hogy nem volt szép tőled, ahogyan szakítottál velem. Hát ezt érdemlem?

És megint itt vagyunk, gondoltam.

– Még csodálkozol? – csattant fel váratlanul Trixi. – Amekkora nárcisztikus bunkó vagy még csodálkozom, hogy nem...

– Fogd be a mocskos csalo pofád, te kurva! – Az utca zengett Zsolt kiabálásától. A bohóckodó álcája egy pillanat alatt mállott le. – Azt hiszed nem tudom, hogy ezzel a paraszttal csaltál meg. – Felém bökött. – Azt hitted annyira hülye vagyok, hogy beveszem ezt az unokatestvéres baromságot? Velem ezt nem csinálhatod!

Úgy köpte a fogai közt a szavakat a rémült Trixi felé, mint kígyó a mérget. Lényegében igaza volt, Trixi megcsalta velem, de attól még bassza meg. Gyilkos tekintettel meredt Trixire, és féltem, hogy nekiugrik, ebből az állatból kitelik, ezért tettem egy lépést kettejük közé, jelezve, hogy közbeavatkozom, ha kell.

Zsolt felém kapta a fejét és úgy nézett rám vérben forgó szemekkel, mint egy veszett állat.

– Te meg mit vigyorgsz? – Nem vigyorgtam. – Jó volt megbaszni a csajomat, mi? Jó volt tágitani utánam, he? Jól megraktad, ahogyan ilyen kis kurvákat kell? Biztosan, ha ilyen könnyen rádumáltad, hogy dobjon engem. Kurva büszke vagy most magadra, mi? Mi?!

Nem tudom, hogy megijeszteni akart-e, vagy csak hergelni magát, de végül eljutott odáig, hogy meglökjön. Erős lökés volt, hátrataszított egészen az épület faláig. A visszapattanás lendületével szó nélkül basztam pofán. Hátrátantorodott, én utánaléptem és újra ütöttem; ezt már levédte a karjával.

Valamilyik haverja ekkor ocsúdott fel, megragadott hátulról és visszalökött a falnak. Erős volt, az ütése a karomat találta, de még így is éreztem. Zsolt káromkodva rontott rám és gyomorszájon vágott; elakadt a lélegzetem és összegörnyedtem. Ezután hamar a földre kerültem. Magzati pózba húztam magam és védtem a fejem a rúgásoktól, amik záporoztak rám. Szerencsére a falnál voltam, így a hátamat legalább nem érték el.

A földön fekve nem láttam sokat. Káromkodásokat hallottam és Trixi sikoltozását. Egyre több mindenem fáj, a könnyeim is csorogtak, de tartottam magam a pózban. Végül ordítani kezdtem, ahogy csak bírtam.

Nem tudom meddig rugdostak, de egyszer csak abba hagyták. Trixi sírt. Zsolt ordított és káromkodott, de nem tudnám felidézni, miről. A fájdalom teljesen eltompította minden más érzékemet. Az egyetlen dolog, amire tudtam koncentrálni, hogy a védekező pózomat fenntartsam, amibe már belegörcsölt a testem. Még annyit sem mertem mozdulni, hogy legalább lássam, mi történik. Csak feküdtem mozdulatlanul. Aztán elcsendesedett minden. Távolodó lépések hallatszottak, és Trixi sírdogált a közelben.

– Csak én vagyok – szipogta. Ahogyan hozzámért, felnyögtem és összerándult a testem. – Elmentek. Már elmentek. Jól vagy?

Nem voltam jól. Fájdalmasan nyöszörögve felültem. A végtagjaimban lüktetett a fájdalom, de tudtam, ennél sokkal rosszabb is lehetne. Reméltem, hogy nem tört el semmim. Trixi mellettem térdelt. A szeméit vörösre sírta.

– Úgy sajnálom – nyögte. Finoman a vállamra fektette a fejét és elsírta magát.

Az utca túloldalán pedig, az egyik sötétbe burkolódzó oszlop alatt ott állt a kalapos mozdulatlan alakja. Minket bámult, ha egyáltalán képes volt ilyesmire.

Felszisszentem, ahogyan megmozdítottam a karomat és Trixi fejére tettem. Felemelte a fejét és a könnyfátylon keresztül rám meredt.

– Gyere! – mondtam erőlködve. – Menjünk haza!

* * *

Valamivel később kezdett a fájdalom erősödni. Többnyire a végtagjaim fájtak, az alkarom, könyököm, térdem. Átmozgattam magam amennyire tudtam és úgy éreztem, nem tört el semmi. Ez persze nem jelentette, hogy igazam is lenne. Trixi el akart vinni a sürgősségre, de lebeszéltem róla. Értelmetlen lett volna várni a semmi órákat éjjel, hiszen a töréshez röntgen kell, arra meg várhattunk volna. Ha meg elmondom, hogy megtámadtak, akkor még lehet a rendőrökkel is kell futni egy kört. Egyikhez sem volt semmi kedvem. Egyébként is tudtam járni és nem volt olyan vészes. Ha meg mégis, akkor holnap már tudni fogom.

Az ágyon ücsörögtem és a fájdalomra koncentráltam. Próbáltam bemérni, hol és mi fáj pontosan. Láttam, ahogyan Trixi kiment a folyosóra. Pár percet vártam és én is kibotorkáltam utána. A korlátnál ácsorgott, az arca elől füst szállt fel; cigizett.

– Nem is tudtam, hogy cigizel – szóltam és odasétáltam mellé. Önkéntelenül is elnéztem a fura szomszédom örök sötétbe burkolódzó ajtaja felé.

– Ja, igen. – Megforgatta maga előtt a parázsló cigaretta, mintha ő is csak most venné észre. – Nem vagyok büszke rá. Párszor már próbáltam leszokni, de mindig volt valami szarság.

– Megértem – mondtam. – Semmi gond. A családomban mindenki dohányzott rajtam kívül, ezért tudom tolerálni.

Trixi mélyet szívott a cigiből, és egy nagy, fehér felhőt fújt maga elé. Én lebámultam a sötét kertbe.

– Hogy érzed magad? – szólt Trixi. – Bocsi, hülye kérdés. – Egy percre elhallgatott. – Nagyon sajnálom azt, ami történt. Mindig a bunkókat találok meg. Kívánság ide vagy oda. Ezúttal csak egy különösen agresszív seggfejet sikerült kívánnom magamnak. – Sóhajtott. Szívott egyet a cigiből és a füstöt a falakkal körbekeretezett tintaszínű ég felé fújta. Rám nézett. – Ha azt akarod, hogy menjek el, nem hibáztatlak érte.

Valami elsuhant felettünk. A szemem sarkából láttam az árnyékát az égen; denevér lehetett.

– Nem akarom, hogy elmenj – mondtam.

– Azok után, ami történt? – Már-már vádlón kérdezte. – Egy csomó szarságot hoztam rád. Összeverekedtél miattam két barom exemmel is. Csak a baj van velem.

– Tudod, mielőtt találkoztunk, olyan volt, mintha folyamatosan víz alatt lettem volna – kezdtem. – Utáltam ezt kurva várost, utáltam magamat, sőt, még most is utálok.

– Felmutattam az alkarjaimat. – A fájdalom volt az egyetlen dolog, amitől egy rövid időre éreztem... valamit. – A szomszéd sötét ajtaja felé intettem. – Egy rohadt démonból, vagy akármi is ez, kívántam, hogy jussak valahova. Ennyire életképtelen nyomorult vagyok. De amikor megjelentél, a dolgok haladni kezdtek valahová, történtek dolgok, éreztem újra, nem csak az üres tompaság van és a nagy bűdös semmi. – Elhallgattam egy percre; az üres ég felé emeltem az arcom. – Egy kibaszott lúzer vagyok. Meg sem lepődtem igazán, amikor elküldtél a fenébe.

Trixi leverte a hamut a cigijéről, majd újból beleszívott.

– Nem vagy lúzer – mondta, miután kilehelte a füstöt. – Sokkal többet tettél értem ezalatt a rövid idő alatt, mint bárki, akit ismerek. És cserébe csak a szart kaptad tőlem.

– Jól egymásra találtunk, mi? – nevettem. – Két nyomorult, szerencsétlen idióta.

– Ha ez tényleg az ablak mögött lakó műve, talán meg kéne köszönnünk neki. – Trixi rám mosolygott.

– Talán – bólintottam.

Csend telepedett ránk. Hallgattuk a beszűrődő városi zajokat, a denevérek neszeit. Trixi felemelte a tekintetét az üres égboltra, én pedig őt néztem.

– Kár, hogy nem látszanak a csillagok – szólt.

– A város fényei miatt – mondtam.

– Ja, tudom. Csak szeretném látni őket, hogy milyen a csillagos ég. Majd egyszer.

– Én láttam egyszer. Voltam sátorozni jó messzi mindentől, egy hegyen – meséltem. – Kimentünk a koromsötétbe zseblámpákkal, aztán leoltottuk őket és csak álltunk a sötétben és bámultuk az eget.

– És milyen volt? – Trixi kíváncsian nézett rám; a cigi füstölgött az ujjai között.

– Csillagok voltak mindenfelé. – A kezemet végighúztam az égen. – A szemem jojózott tőle, ahogyan próbált értelmet találni a tengernyi kis pontban.

– Szép lehetett.

– Az volt – mondtam. – Egyszer elviszlek és megmutatom, ha szeretnéd.

Trixi rám mosolygott.

– Kösz. Az klassz lenne.

Újabb csend következett. Denevérek ciripeltek fölötünk.

– Beszélek Zsolttal – szólt Trixi és elnyomta a cigijét a korláton. – Lezárom ezt az egészet.

– Nem hiszem, hogy ez jó ötlet lenne – fordultam felé.

– Azt mégsem hagyhatom, hogy terrorizáljon minket, ameddig bele nem un – erősködött Trixi. – Megérdemelsz annyit, hogy legalább megpróbálom rendesen elmondani neki, hogy hagyjon békén.

– Nem tudom – sóhajtottam. – Kétlem, hogy bármi hatna rá. És abban se nagyon bízom, hogy téged ne bántana. Ez pont olyan fajta seggfej.

– Igen, egy seggfej – kezdte Trixi és határozottan rám nézett. – És lehet, tényleg nem fog működni, de eddig mindig csak menekültem a problémáim elől, aztán mások nyakába szakadt az egész. Ezúttal meg akarom oldani.

Bólintottam, de nem szóltam semmit. Megértettem őt, de rossz ötletnek tartottam. Trixi megölelt talán, hogy megnyugtasson, talán, hogy ismét bocsánatot kérjen. Én is átkaroltam még úgy is, hogy kicsit fáj a mozgás.

A gyomrom csomóba állt a nyugtalanságtól. Félttem attól, hogy velem is az fog történni, ami velem. Vagy rosszabb.

* * *

Egész nap esett az eső. A nyugtalanság egyre inkább eluralkodott rajtam, de úgy gondoltam, nem ok nélkül. Trixi ma beszélt a barom exével. Nem akarta, hogy velem menjek. Azt mondta, csak felbőszíteném, ha ott vagyok, és megint verekedés lenne belőle, de őt nem bántaná. Szóval csak otthon ültem tehetetlenül és bámultam a falat és hallgattam az ablaktáblákon kopogó esőt.

A nyugtalanságom csak fokozódott, ahogyan egyre sötétebb lett odakint és még mindig nem hallottam Trixi felől. Üzenetekre nem válaszolt. Végül felhívtam, de a hívás sem tudott kapcsolódni. Ekkor kaptam magam, hogy elindulok érte. Tudtam, hol találkoztak. A következő pillanatban megtorpantam, ahogyan belém hasított a gondolat, hiába mennék oda, már biztosan nincsenek ott. A srác biztos elvette a telefonját és kikapcsolta. Én pedig itt ültem és pazaroltam az órákat, mint egy idióta.

Egyik aggasztó gondolatom követte a másikat egyre növelve a frusztrációm és dühömet. Lezuhantam az ágyra és csak bámultam a padlót. Hogy lehettem ekkora hülye, hogy hagytam ezt?

A percek óráknak tűntek, ahogyan a gondolataimmal és kétségeimmel küszködve azon töprengtem, mitévő legyek. Már éppen indultam volna, hogy csináljak végre valamit, amikor megszólalt a kapucsengő.

– Én vagyok – hallatszott a kagylóban Trixi hangja.

Kinyitottam neki a kaput, majd kiléptem az esőtől nedves és hűvös folyosóra és a szomszéd előtt uralkodó sötétségbe bámulva vártam, hogy felbukkanjon. Sok mindenre számítottam, de amikor kilépett a fénybe, alig ismertem rá.

Lehajtott fejjel, összeesetten csoszogott felém. Nem volt rajta kabát; teljesen el volt ázva. Szőke haja barnának tűnt a nedvességtől és csöpögött róla a víz. Reszkető légzése tisztán hatolt át az esőn. Odasiettem hozzá, ő pedig a karjaimba zuhant; a teste hideg volt, nedves és reszketett. Csak egy pillantást vettem az arcára, a remegő, belilult ajkaira, a kipirosodott szemeire, és megértettem, valami sokkal borzalmasabb történt velem, mint bármi, amire számítottam.

Azonnal bevitettem a lakásba és elkezdtem levenni róla az átázott ruháit. Rossz volt nézni, ahogy csak ott állt remegve és hagyta magát. Mozdult, amikor kértem rá, de teljesen passzív volt, nem is szólt semmit, csak hümmögött, nyöszörgött és sóhajtozott. Mintha nem is ott lett volna, hanem valahol teljesen máshol. Ahogyan a nedves ruhák lekerültek róla, megértettem, hogy miért. Hideg bőrén lila foltok éktelenkedtek. A nyakán, a hátán, a karjain, a mellein, mindenhol. A belső combján pedig száradt vér csíkjai húzódtak.

Az elmém mindent regisztrált, mindent értelmezett, de még ezeken sem akadt meg; pörgött tovább. Hajtott a kényszer, hogy Trixit biztonságban tudjam. Muszáj volt, csak én voltam ott neki, és szüksége volt rám. Még be se fejeztem az előző dolgot, már a következőn járt a fejem. Még csinálhattam valamit, csinálnom kellett valamit.

Betereltem a fürdőbe a zuhany alá. Folyamatosan magyaráztam neki, mit fogok csinálni. Hideg vízzel kezdtem és amikor bólogatott, hogy érzi, akkor fokozatosan állítottam át melege és addig engedtem rá, ameddig jól át nem melegedett. Utána jó alaposan áttöröltem és ráadtam egy köntöst. Kivezettem a fürdőből be a szobába.

A szobába befordulva megtorpantam. Az ablak nyitva volt; a párkányon kopogó eső zaja és hűvös esőillat áradt be rajta. Ösztönösen pillantottam a padlóra, ahol meg is láttam a papírrepülőket. Leültettem Trixit, majd felkaptam a papírrepülőket; teljesen száraz volt. Összegyűrtem és dühösen kihajítottam az esős éjszakába; becsuktam az ablakot.

Trixihez léptem, finoman megérintettem a vállát.

– Csinálok egy teát, jó? – mondtam és fordultam is a konyha felé, de megragadta a kezem.

– Ne – szólt. Olyan régóta nem szólalt meg, hogy a hangja egészen meglepett.

Könyörögve nézett rám, én pedig engedelmesen leültem mellé. Közelebb húzódtam hozzám, belém kapaszkodott és odabújt. Éreztem a nedves hajának illatát. Az agyam még pár percig erőlködött: csinálni kellene neki egy meleg teát, meg kellene szárítani a haját. Végül feladta. Sójajtottam és néztem, ahogyan az ujjaim megfeszülnek, a kezem remegni kezd. Küszködtem ellene, de végül a tehetetlenség eluralkodott rajtam, nem bírtam tovább és elsírtam magam. Trixi is velem sírt.

Egy negyedóra telhetett el, ameddig valamennyire lenyugodtam. Utána még ugyanennyi ideig csak ültünk egymás mellett, némán hallgatva a doboló esőt.

– Annyira hülye vagyok – szípogetta Trixi. – Megmondtad, hogy rossz ötlet. De én megint hülye voltam és most... – Szívott egyet az orrán és reszketve sóhajtott. – Megérdelem ezt.

– Nem igaz – vágtam rá halkán. Megindult a kezem, hogy megfogjam a kezét, de visszahúztam. Azok után, ami történt, félttem hozzáérni, mintha én tettem volna valami rosszat, büntudatom volt valamiért, amit nem követtem el. – Nem vagy hülye, nem csináltál semmit rosszul.

– Eltörte a telefonom – folytatta Trixi sírós hangon. – Azt mondta, úgy fog használni, mint egy szexjátékot. Oda fog dobni a haverjainak, aztán bezár, amikor nem kellek. És senki nem fog értem jönni.

Felzokogott. Az egész testem befeszült; a nadrágomba markoltam.

– Nem kell beszélned róla – mondtam inkább talán a saját védelmemben, mert fájdalmas volt hallani.

– Ő is ott volt. – Trixi a köntös ujjával a szemeit törölgette. – A dolog az ablak mögül. – Az ablakra pillantottam, amin hosszú csíkokban csorgott az eső. – Amikor kidobott az esőbe, nézett a sötétből és végig követett. – Felemelte a fejét és a szemeiben olyan fájdalommal és rémülettel nézett rám, amit még soha nem láttam senkitől. – El vagyok átkozva. Meg fogok halni, ugye?

– Dehogy fogsz! – Magamhoz öleltem; remegve kapaszkodott belém. – Nem fogsz. Meg fogjuk oldani. Kitalálunk valamit és minden rendben lesz.

Minden szót, amit kiejtettem hazugságnak éreztem. Valójában fogalmam sem volt, mit fogunk csinálni. Ugyanannyira zavarodott voltam és ugyanúgy félttem,

mint ő. Úgy kapaszkodott belém, mintha megvédhetném, pedig én is ugyanezért szorítottam olyan erősen magamhoz. Az esőáztatta ablakon át egy árnyék némán figyelte ezt.

* * *

Az ég borult volt és sokat esett, mintha az időjárás is tükrözne volna a hangulatunkat. Trixi jobban nézett ki, de nyilvánvalóan nem volt jól. Az sem segített, hogy a seggfej exe nem hagyott minket. Üzeneteket küldözgett nekem, amiben dicsekedett azzal, amit Trixivel csinált hosszan és részletekbe menően. Egyszer a ház előtt is megjelent, legalábbis egyszer láttam. Játszottam a gondolattal, hogy ha odajön, azonnal megölöm. De nem jött oda.

Az éjszakák nehezek voltak. Trixi nyugtalanul aludt, én pedig sokszor felébredtem arra, hogy valami mocorog és zörög az ablaknál. Rögzítettem az ablakot, ahogyan csak tudtam, nehogy kinyíljon. A túlololdali ablak mögötti akármilyen ezt használta főleg, és nem akartam, hogy bejusson. Sajnos nagyon jól tudtam, hogy ez keveset tesz ellen, de nem tudtam mi mást csináljak.

Az egyik este összébújva néztünk valami filmet Trixivel. A kinti vihar hangjai még nyugtatóak is voltak. A nyugalom kezdett ránk telepedni némi enyhülést adva az örülettől, ami az utóbbi napokban ránk szakadt. Aztán megszólalt a kapucsengő.

– Igen? – szoltam bele.

– Trixi már tud járni? – Zsolt volt az. Még a rossz minőségű kaputelefonon keresztül is érződött, hogy vigyorog. – Jó alaposan megbasztam. Egy idő után már nem is kiabált. Ez untatott, ezért elkezdtem használni a száját. Remélem nem lett teljesen használhatatlan a számodra. Az ilyen kurvákon mindig akad valami lyuk, amit meg tudsz dolgozni.

És csak beszélt és beszélt, én pedig némán hallgattam. Magam sem tudom miért nem tettem le egyből. Végül egy szó nélkül leraktam.

– Ki volt az? – kérdezte Trixi kis ijedtséggel a szemében; már sejthette a válaszom.

– Ő volt – mondtam.

A kapucsengő újból megszólalt, de ekkor már csak levettem és félreraktam.

Hirtelen három hangos koppanást hallottunk. Trixi ijedten felkiáltott; mindketten az ablak irányába kaptuk a fejünket. Először azt hittem bogarak vagy denevérek ütődtek az üvegnek, de amikor a koppanások megismétlődtek az ütemük és a szünetek túl szabályosak voltak.

Trixi felpattant, odasietett hozzám és belém kapaszkodott. Lélegzetviesszafojtva hallgattunk. Aztán az ajtón dörömböltek.

– Hahó! Eleget szórakoztunk. – Zsolt volt az. – Tudom, hogy Trixi ott bent van. Volt elég ideje sajnálatni magát és átgondolni, amit csinált.

Trixi erősen megszorította a karomat. Bennem egy szempillantás alatt felment a pumpa. Az első gondolatom az volt, hogy átmegyek a konyhába, felkapok egy kést, kinyitom az ajtót, és tárgyalás nélkül nyakon szúrom ezt a szarzsákot. Nem így tettem.

– Maradj! – mondtam Trixinek. – Majd én elintézem.

Nem akart elereszteni, de végül kiszabadítottam magam a szorításából. Az ajtóhoz mentem és kinyitottam. Zsolt ott állt egyedül kissé ázottan; a haja nedvesen csillogott a lámpafényben. Arcán hülye, önelégült vigyor ült, amitől még inkább felforr az agyvizem.

– Na végre – szolt. Benézett mellettem a lakásba. – Trixi!

– Értjük a célzást – kezdtem. – Egy kibaszott kemény tőkű, ordasnagy fasz vagy. Vettük. De mi lenne, ha most már eltakarodnál a picsába?

Zsolt lassan rám nézett; már nem vigyorgott.

– Kurva keménynek képzeled magad, mi? – szolt.

Szünetet tartott, de nem feleltem.

– Az a kis kurva megcsalt engem. Velem ilyen senki nem csinál. – Minden szót külön hangsúlyozott. – Megkaptam a büntetését, kapott időt gondolkodni azon, amit tett. És most idejön és megmutatja, hogy mennyire sajnálja, és talán visszaengedem magamhoz. És talán, téged is elfelejtelek.

A tekintetében teljes meggyőződéssel meredt rám. Nem az volt ijesztő, amit és ahogyan mondta, hanem hogy látszott a szemében, mennyire hisz mindabban, amit elmondott. Itt nem volt miről beszélni.

– Csak menjél innen – javasoltam neki újra.

– Mert különben mi lesz? – Olyan büszkén, szinte már sértődötten húzta ki magát, mint egy pulyka. Nem volt elég magas ahhoz, hogy elérje a hatást vele. – Hívod a zsarukat?

Ismét nem válaszoltam. Egy percig csak meredtünk egymásra. Végül levette rólam a szemét és mögém irányította a figyelmét.

– Trixi! – kiáltotta újra.

Meglendítettem az öklömet és fejen találtam. Nem találtam telibe, lecsúszott a kezem, de annyi ideje gyűlt ez bennem, hogy még így is nagyon kielégítő volt. Zsolt hátratántorgott, de hamar összeszedte magát, így egy pillanattal később én is bekaptam pár találatot. A többségét sikerült háritanom. A sarokban olyan szűk volt a hely, hogy végül egymásba kapaszkodtunk és dulakodtunk.

Sikerült belenyúlnom a szemébe egyszer. Alacsonyabb volt, de erősebbnek bizonyult nálam, így miközben tolt hátra, próbáltam megharapni. Nem jártam sikerrel, de ő arcon fejt; a szememet találta el. A fejemre ütött, amit még sikerült védenem, de a gyomorszájast már nem. Fuldokolva estem neki a falnak az ajtó melletti kis sarokban. Rugdosott, ahol ért. Idővel már a földön összekuporodva ültem; annyira magamnál voltam, hogy védtem a fejemet, ami a találatok erejétől időnként nekikoppant a falnak.

– Ez kellett neked, te senkiházi szar! – sziszegte zihálva, ahogyan taposott be a sarokba.

– Hagyd békén, te állat! – Trixi kiáltására a rúgások sorozata abbamaradt.

Felpillantva láttam, ahogyan Trixi rángatja Zsoltot, aki egy mozdulattal kiszabadította magát, és lekevert egy pofont a lánynak. Aztán egy újabbat. A pofonok csattanásaira, Trixi sírására megfeszültek az izmaid. A fájdalom ellenére felpattantam és Zsoltnak rontottam.

Homályosak az emlékeim arról, hogy pontosan hogyan történt. Meglöktem talán, esetleg megrúgtam, amitől hátraesett. Zsolt nekiesett a folyosó alacsony korlátjának,

átbucskázott rajta és lezuhant a belső kert sötét mélyébe a harmadikról. Hallottam az ágak recsegését, majd egy puffanást. Aztán csend; csak az eső kopogott.

Kimerülten nekidőltem a falnak és nagyokat sóhajtottam. Trixi ott volt velem, talán még mondott is valamit, de nem emlékszem. Lassan tértem magamhoz és álltak össze az események.

– Meg kell nézmem, mi van vele – nyögtem ki végül. Trixihez fordultam. – Lemegyek, megnézem. – Láttam Trixin, hogy nem akarja, hogy menjek. – Menj be, csukd be az ajtót! Mindjárt visszajövök.

Trixi tanácstalanul és ijedten nézett rám.

– Várj bent! Visszajövök – ismételtam és elindultam a lépcsőház felé.

Tudni akartam, mi van azzal a faszkalappal. Lehet, meg is halt. Még bántani se bántottam senkit komolyabban, megölni valakit meg pláne nem. Sokat gondoltam rá, hogy őt meg fogom. Meg akartam ölni. Megérdemelte volna, de valószínűleg nem tettem volna meg. Szándékosan, tervezetten nem. Amikor elképzeltem a halálát, büszke voltam magamra. Most, ahogyan siettem le átázott zokniban, a fülemben dübörgő adrenalinnal és egyre sajgó tagokkal a sötét lépcsőházban, inkább félelmet éreztem.

Mikor leértem, a belsőkertbe vezető ajtót nyitva találtam. Lépések és nyögések visszhangoztak a főkapu felől, aztán a kapu jellegzetesen zörögve kinyílt. Óvatosan léptem elő a sarok mögül. Nem láttam, ki ment ki, de a főkaput nyitva hagyta. Talán Zsolt túlélte a zuhanást és inkább a távozás mellett döntött, gondoltam. Megfordult a fejében, hogy utána megyek, megállítom és hívok neki egy mentőt. Egy seggfej volt, de én nem.

Ekkor megnyikordultak a kert ajtajai. Hűvös levegő csapódott a hátamnak; megborzongtam. Megperdültem és a kert nedves ablakain keresztül megláttam. Ott állt a kert közepén a sötétben; a kalapjáról és a kabátjáról azonnal felismertem.

A szívem kihagyott egy pillanatra. De a rémület akkor rántott össze igazán, amikor az árnyalak váratlanul meglódult. Ügyetlen, groteszk kalimpálással, mégis elképesztő sebességgel mozgott. Rémisztő némasággal mászott keresztül a kertajtón; se az ajtó nem nyikordult, se a léptei nem visszhangzottak a folyosón. Az iszonyatból felocsúdvá rohantam fel a lépcsőn a lakáshoz. Nem néztem hátra.

Sietve csuktam be az ajtót magam mögött és ügyetlenkedve zártam be. A zárok kattánásai némi nyugalommal töltöttek el. Ez a nyugalom hamar szertefoszlott, amikor észrevettem, hogy a lakásban sötétség uralkodott és csend. A gyomrom azonban akkor szorult össze igazán, amikor megláttam, hogy az ablak, amit annyira próbáltam csukva tartani, ismét tárva-nyitva állt.

– Trixi! – kiáltottam.

Óvatosan lépkedtem beljebb. A szemem sarkában fényt láttam a fürdőbe vezető folyosó felől. Újra Trixit hívtam és elindultam a fürdőbe.

A fürdő ajtóból már láttam, ahogyan Trixi a zuhanyzóban kuporog a kezében a telefonommal, aminek a képernyője bevilágította könnyektől nedves rémült arcát. A gyenge fény megvilágította rémületének a forrását is.

Az elképesztően magas árnyék kalapos feje elérte volna a mennyezetet, ha kiegyenesedett volna. Vékony alakja a hosszú, furcsán álló karjaival egy göcsörtös, rémséges faként hajolt Trixi fölé.

A döbbenet leküzdése után az első mozdulattal felkapcsoltam a villanyt. A fény betöltötte a helyiséget és az eddig csak a sötétség homályában látott alak először vált láthatóvá teljes valójában.

A teste teljesen ki volt csavarodva a fekete kabát alatt, visszafelé volt az egész. Háttal hajolt a dermedt Trixi fölé, a tarkójával bámult le rá, az arca – ha volt egyáltalán neki – a mennyezetre meredt és a kalap takarta; csontvékony, lehetetlenül hosszú karjait kényelmetlenül kicsavarta, hogy felfelé fordított tenyeréhez kapcsolódó vékony ujjával elérje a lányt. Szürreális alakja szinte teljesen betöltötte a helyiséget.

Egy pillanatra láttam csak, aztán az alak megvonaglott és egy hang nélkül nekem rontott. Nem volt erő abban, ahogyan rám ugrott, mégis hanyatt estem. Az alakja sötét, jéghideg lepelként borult rám. Éreztem, ahogy a számba és orromba hatol; a hideg végigperzselte a légcsövemet, a tudómet jeges fagy rántotta össze. Görcsbe rándult a testem, rángatóztam, fuldokoltam, könnyeztem.

Elájulhattam egy pár pillanatra, vagy talán csak az elmém törölte a szenvedésem pillanatait, mert a következő, amire emlékszem, hogy levegőért kapkodva riadok fel, mintha egy rossz álomból ébredtem volna. Trixi sírdogálva ölelt magához. A fürdő előtti folyosón ültünk a földön. Fáztam és sajgott mindenem.

– Soha nem lesz vége, ugye? – szipogta Trixi. Rám nézett; az arca piros volt és könnyektől nedves és egy kis seb volt rajta ott, ahol az a barom megütötte. – El vagyunk átkozva. El fog kapni. Meg fogunk halni, igaz?

Kétségbeesetten fürkészte az arcom, majd kitört belőle a mély, tehetetlen, gyötrő zokogás. Szorosan magamhoz öleltem, megsimogattam a fejét. Sírni akartam én is, de nem ment. Csak ültünk ott, ki tudja meddig, és vártunk. Vártunk valamire. Vártunk az árnyéokra a túloldali ablak mögül, hogy elnyeljen minket.

Utáltam várakozni. Különösen az elkerülhetetlenre. Dühített. És a düh lehet produktív érzélem is, ha cselekvésre sarkall.

– Gyere! – szólaltam meg. – Van egy ötletem.

A lány kábán és kimerülten nézett fel rám.

– Hogy? – kérdezte értetlenül. – Micsoda?

– Csak gyere! – ismételtam.

Nyöszörögve feltápázkodtam, Trixi hozzám simult és átsétáltunk a szobába. A nyitott ablak párkányán kopogott az eső; a parkettán már három papírrepülő hevert. Felvettem az egyiket.

– Korábban azt mondtad – kezdtem –, azért akarsz beszélni az exeddel, hogy ne kelljen menekülnöd előle, hogy végre ne kelljen félned tőle.

– Aztán mire mentem vele – mondta letörten. – És hogy segít ez most?

– Úgy, hogy ugyanezt fogjuk csinálni.

Trixi értetlenül pislogott.

– Hogyan?

Felmutattam a papírrepülőt és az ablakra mutattam.

– Akármilyen is van odakint, ahelyett, hogy várnánk rá, idehívom.

– És ez min változtat?

– Talán semmin – vontam meg a vállam. – De itt már nem az eredmény a lényeg, hanem az, hogy csinálunk-e valamit vagy sem. De csak akkor, ha te is velem vagy.

Trixi az ajkát harapdálva nézett rám, majd az ablakra pillantott; megszorította a kezem.

– Félek – motyogta.

– Én is – vallottam be.

Egy perccel később felém fordult és bólintott.

– Csináljuk!

Széthajtogattam a papírrepülő, kerestem egy tollat és a „Kívánj és küldd vissza” alá odaírtam „mutasd magad”. Visszahajtogattam a papírt, egy pillantást vettem Trixi-re, majd kihajítottam a repülő az ablakon az esőbe. Biztos voltam benne, hogy célba talált. Megfogtuk egymás kezét és az ablakra meredtünk. Nem kellett sokáig várnunk.

A kinti világ, az utca és az eső zajai hirtelen elnémultak. Az ablakot egy áthatolhatatlan sötét lepel burkolta be. Olyan volt akár egy hártya, lüktetett és hullámozott, majd egyszer csak átszakadt. Olajos sötétség ömlött be a szobába, felcsapott a falakra és megállíthatatlanul száguldott felénk. Magamhoz szorítottam Trixi-t, és a sötét áradat hulláma elsodort minket.

Tehetetlenül forogtunk a csontig hatoló jeges semmiben. Görcsöltem és fuldokoltam, de próbáltam nem elereszteni Trixi-t. Végül a közénk hatoló áradat szétszakított minket. Kapálódzva próbáltam menekülni a körém gyűlő sötétségtől, de nem volt hova. Egyre nagyobb erővel szorított, elnyelt és összeroppantott.

* * *

Nagyon fáztam. A testem időről-időre görcsösen megremegett a hidegtől. Teljes volt a sötétség körülöttem, magamat valahogyan mégis láttam. Akármennyit mentem bármelyik irányba, nem változott semmi. Egyedül voltam. Csak a reszkető légzésem és a nedvesen tocsogó lépéseim voltak a társaim.

Meghaltam. Egyre biztosabb voltam benne. Sokat halottam azt, hogy a halál után nincs semmi, csak a nagy sötétség és csend. Hát, ez pont így nézett ki. Hacsak éppen nem az ellenkezője igaz és ez a Pokol, az én személyes poklom. A magányos, önsajnáltató lúzer pokla, akit valódi magányra kárhoztattak az idők végezetéig.

A nagy semmi bántani kezdte a szemem; mintákat és színeket kezdtem el látni benne, amik nem voltak ott, ahogyan az elmém próbált értelmet adni a helynek. Végül becsuktam a szemem és úgy sétáltam tovább. Nem mint ha lett volna mit nézni vagy bármin átesni.

Kíváncsi voltam, mi történt Trixivel. Vajon ő is itt bolyong a sötétben velem? Aztán azon kezdtem el gondolkodni, olyan-e ez a hely, ahol lassan elveszítem az emlékeimet, elfelejtem ki voltam én és ő, és a végén csak egy üres, sétáló test leszek a sötétség tengerében. Végül azon kezdtem el morfondírozni, hogy mikor tör rám az első pánikroham, és redukál le egy kuporgó, zokogó ronccsá.

Vajon hogyan telik itt az idő, jutott eszembe váratlanul. Egyáltalán létezik idő itt? Ha létezik, milyen formában?

Lehet az idő cseppfolyós errefelé és az a tócsa, amiben trappolok lehet az idő maga. Számít egyáltalán az itt töltött idő?

Ekkor hirtelen nekimentem valaminek.

– Kinek képzeled magad, te senki? – szólalt meg indulatosan egy ismerős hang.

Ahogyan kinyitottam a szemem hátrahőköltem. Az alak vonások nélküli fejének domború tükréről a saját tekintetem nézett vissza rám.

– Egy senki vagy! – kiáltotta és két kézzel taszított egyet rajtam.

Hátratántorogtam, bele egy másik alakba, aki megragadta a vállam és az arcomba bámult; arcának tükre gyűlölködő tekintetet formált a képmásomból.

– Miért létezel egyáltalán? – mondta.

Leráztam magamról a kezét és hátraléptem. Meghökkenve vettem észre, hogy rengeteg fekete alak van körülöttem. Valahogyan kitűntek az ezt a világot uraló sötét semmiből. Nyugtalanító, jellegtelen fekete testük manökenbábukat juttattak az eszembe, de ezek nagyon is mozogtak és mind engem bámultak tükröződő arcukon az én eltorzult, gyűlölettel teli tekintetemmel.

Sietve haladtam át közöttük, miközben mindegyik felém nyúlált, próbált megragadni és sértéseket vágtak hozzám a saját hangomon, ami hamar rémisztő kakofóniává vált.

– Nem vagy jó semmire!

– Nem értesz semmihez! Egy szar vagy!

– Nem kellesz senkinek!

Küszködve lökdöstem félre őket az útból kétségbeesetten keresve a kiutat a tömegből, de bármerre mentem, nem volt vége.

Már kezdtem feladni és belátni az erőlködésem hiábavalóságát. A sértések özöne nem csillapodott. Az alakok egymás után ragadtak meg, az arcomba bámultak a saját tekintetemmel és közölték velem a mondandójukat. Ezután haladtam tovább egy kiválasztott irányba, hogy egy újabb buzgó csapat tükörcarcú klónom közölhesse velem, mennyire haszontalan vagyok.

A sértéseket harsogó hangom mellett váratlanul egy másikra lettem figyelmes. Először azt hittem, csak képzelem, hogy az elmém hangokat kreál kínjában, hogy mást is halljak, de pár pillanatra rá tudtam koncentrálni és úgy tűnt, egy bizonyos irányból jött. Újult erővel löktem félre az alakokat, hogy rálejek a hang forrására. De hiába; túl zajosak voltak. A hang ott volt, biztosan tudtam, de még azt sem tudtam kivenni, mit is hallok.

– Fogd már be! – mordultam rá az egyikre, amelyik a fülemben vonyított. Fenyegetően rámutattam egy felém közeledő csoportra. – Kuss legyen! Pofa be!

Nem használt. Dühömben kiabáltam velük, az arcukba tenyerelve fellöktem őket, beléjük rúgtam, de csak jöttek és jöttek és mondták tovább.

– Fogjátok be a pofátokat! – tört ki belőlem a kétségbeesett düh. Az ordításom végigsöpört a koromfekete világon; aztán csönd.

A tükörcarcú alakok elhallgattak. Nem mozdultak, nem nyúltak ki értem, csak bámultak rám tükörcarcukon keresztül a saját szememmel. A nyugtalanító némaságban végül meghallottam a hangot. Sírást, egy lány sírását.

– Trixi? – hasított belém a felismerés.

Tisztán hallottam, az irányát is meg tudtam állapítani. Óvatosan indultam meg a körülöttem szobrozó alakok fala felé. Nem álltak az utamba, szétnyíltak előttem és hagytak továbbhaladni. Azonban nem csak a tekintetükkel követtek. Mire kiértem a tömeg szélére, egy teljes seregnyi tükörcarcú verődött hozzám és kísért el Trixi keresésére. A jelenlétük nyugtalanító volt, mert akármik is voltak, fogalmam sem volt, mit terveznek. De legalább már nem voltam egyedül ebben a sötét, kihalt, hideg világban.

A sírás egyre közelebbinek érződött, mígnem feltűnt valami a távolban. Több is volt; szürke foltok a sötétségben. Közelebb érve lett nyilvánvaló, hogy ezek is sötét, tükörképű alakok, amik komótosan ballagtak egy irányba, ahol egy hasonló seregnyi gyűlt össze, mint ami engem követett. Ezek viszont nem beszéltek, egy hangot sem adtak ki, és az arcuk is üres volt.

Egyre mélyebbre hatoltam a tömegükben, toltam félre őket az utamból, hogy a keserves sírás forrásához jussak. Amennyire láttam, a seregem hasonlóan tett; tolták szét az idegen, arctalan alakokat, hogy tartsák velem a lépést, és meneteltek egyre mélyebbre.

Két néma alak között átbújva végül megtaláltam. Ott kuporgott a földön, szőke haja eltakarta az arcát és zokogott. Egy alak guggolt mellette és a hátát simogatta, mintha vigasztalni próbálná. Egy másik előtte állt és a gesztikulálásából úgy tűnt, mintha lehordaná. Egyikük sem adott ki hangot.

– Trixi! – kiáltottam oda.

Felemelte a fejét és a hajzuhatag mögül kipirosodott, kisírt szemekkel nézett rám. Először meglepettség aztán megkönnyebbülés ült ki az arcára. Megpróbált felkelni, de hirtelen egy alak masírozott ki a körülötte lévő tömegből, durván Trixi hajába markolt és hátrarántotta a fejét. Úgy tűnt, mintha mondana neki valamit, majd lekever a lánynak egy pofont.

Azonnal odasiettem, félrelöktem az összes közelében ácsorgó tükörfejűt. Azt, amelyik megütötte, megragadtam és szinte behajítottam a tömegbe. Egy pillanatig vizslattam az alakokat, hogy tesznek-e valamit, de miután egy sem mozdult felénk, letérdeltem Trixi mellé.

– Hé, én vagyok az. – Óvatosan megérintettem. Felnézett rám; megviselt volt és rémült. Azonnal a nyakamba ugrott. – Most már minden oké. Megtaláltalak.

Nem volt minden oké, de a testének a melege, a hajának az érintése olyan boldogsággal és megkönnyebbüléssel töltött el, ami teljesen idegennek érződött ennek a helynek az üres vákuumában, ahol látszólag se fény, se melegség nem léteztek.

– Azt hittem, végleg elvesztél – szólt remegő hangon Trixi. – Bolyongtam a sötétben, hátha megtalálalak, de csak ezek jelentek meg. – A tükörcarcúakra pillantott.

– Ja, én is így voltam. – Megérintettem az arcát, ahol a tükörcarcú megütötte. – Ne engedd, hogy hozzád érjenek!

– Próbáltam, de túl sokan vannak, meg – lehajtotta a fejét – kiút sincs innen. Mi ez a hely egyáltalán?

– Fogalmam sincs – csóváltam a fejem. – De megtaláltalak és ez már eredmény. – Megfogtam a kezét és felálltam.

– Gyere, együtt kitalálunk valamit. Sajnos jobbat nem tudok.

Trixi felállt; széles mosoly terült szét az arcán, talán a megkönnyebbüléstől. Lehajtotta a fejét és szégyenlősen próbálta elrejteni. Nekem is mosoly kúszott az arcomra ettől. Nem tudtam, hogy mi fog történni ezután, hogyan fogunk kijutni innen, ha egyáltalán ki lehet, de sokkal jobban éreztem magam már attól is, hogy a közelemben volt.

– Nem mész sehova, te ringyó!

A visítás szétrobbantotta a csöndet. Az eddig üres arcú alakok tükreikben Trixi gyűlölettől eltorzult arcai jelentek meg.

– Egy hülye kurva vagy! Nem érdemled meg, hogy elmenj velem! – harsogta az egyik alak Trixi hangján, majd hirtelen kicsapott a karjával és a lány hajába markolt.

Trixi felkiáltott. Én azonnal odaléptem és ököllel arcom ütöttem a Trixi-tükörklónt. Az alak feje hátracsapódott, eleresztette a lányt és hanyatt esett. Azonban újabb alakok ugrottak oda kiáltozva és megragadták Trixit, aki kapálódzva próbált szabadulni. Mielőtt segíthettem volna rajta, az én néma árnyékseregem is kiáltozásban tört ki; egy féltucat kéz kapaszkodott belém és rángatott hátra. Kétségbeesetten ordibáltam és kalimpáltam, miközben tehetetlenül néztem az engem szüntelenül sértegető és gúnyolódó torz tükörcarcim között, ahogyan Trixit elnyeli a sötét alakok tömege.

Vonszoltak egy darabig, aztán egyszer csak a földre ejtettek. Azonnal felpattantam és körbefordultam, de minden irányból csak az én tükörképemet viselő alakok ácsorogtak, ócsároltak és provokáltak engem.

– Nem akar veled lenni, te senki! – kiabálta az egyik. – Egy kibaszott lúzer vagy! Senkinek nem kellesz!

Már irritált a saját hangom, a minden irányból rám zúduló cinikus megjegyzéseim, a saját gyűlölködő, arrogáns, lenéző tekintetem. Fújttam a dühtől, amit csak tovább táplált a felismerés, hogy az átkozott hely jellegtelen üressége miatt képtelen voltam megállapítani, merről hurcoltak ide, merre van Trixi.

Végül elindultam az egyik irányba, amiről úgy sejtetem, a jó irány. Az alakok nem álltak félre az utamból, ezért megpróbáltam félrelökni őket. Ekkor azonban az egyik váratlanul ellenállt és visszalökött.

– Mégis mit képzelsz, hova mész? – vetette oda.

– Takarodj az utamból! – sziszegtem.

– Különben mi lesz, te kis kemény csávó? – gúnyolódott tovább a tükörcarcú.

– Lehet, megint sírni fog – nevetett egy másik.

– Vagy megüti magát – szólt egy harmadik.

– De kibaszott nagy a pofátok ahhoz képest, hogy nem is léteztek – jelentettem ki.

– Ó, igen? – Az előttem álló alak közelebb lépett. – Mondja ezt az, aki úgy egy semmi, hogy közben létezik.

– Takarodj az utamból! – kiáltottam rá, de rám sem hederített.

– Senki vagy. – A tükörcarcú lökött egyet rajtam. – Nincs semmid. Nem értesz semmihez. Egyedül vagy. Nem vagy semmi sem, csak szájalom, önsajnálát és...

Minden lökésétől csak egyre gyűlt bennem az indulat, végül megfeszült az állkapcsom, ökölbe szorult a kezem,

és a fortyogó düh kitört belőlem. Állcsúcson érte az öklöm a tükörcarcút, aki azonnal bezuhant a társai közé. Állatias ordítással rohamoztam bele a tömegbe. Őrjöngve támadtam rá mindenre, ami az én arcomat viselte vagy az én hangomon szólt.

A dühöngésem során összeakaszkodtam az egyik tükörképével. Vissza tudott tartani, nem bírtam vele.

– Csak ennyit tudsz? Szánalmas – vigyorgott gúnyosan a képmásom arca tükröződő felületéről. – Egy gyenge szar vagy.

Felmordultam, erősen belekapaszkodtam és kigáncsoltam. Lezuhantunk a hideg, nedves földre, ahol azonnal rámásztam és még mielőtt bármit tehetett volna, a teljes testemet beledva az arcába könyököltem. Aztán csak ütöttem a tükörcarcát megállás nélkül; a feje toccsanva csapódott a földnek minden találat után. A tükör az egyik ütésem erejétől hangos recsenéssel tört el, majd teljesen szilánkosra zúztam. A darabok fájdalmasan beleálltak a kezembe, de ez sem állított meg abban, hogy újra és újra lesújtsak rá.

Nem emlékszem már, hogy mikor hagytam abba. Csak a csendre emlékszem, a kimerült zihálásomra, és hogy egyedül voltam, a sötét, tükörcarcú alakok eltűntek. Hideg volt és fáj a kezem. A testen ültem és az összetört arcára meredtem, aminek számtalan tükörszilánkja üresen nézett vissza rám. Egy percre úgy tűnt, győztem. Kinyírtam a rohadékot. Megszabadultam tőlük.

Aztán hangokat kezdtem hallani, a saját hangomat, ahogyan többedmagával magyaráz szüntelenül, gúnyolódik, nevet és sérteget. Hirtelen nem tudtam eldönteni, honnan jönnek a hangok, majd megláttam a kezemet. Az arcom elé emeltem a fájós kezemet; a sebekből higanyszerű anyag csorgott végig hosszúra nyúló patakokban a karomon, amikben saját magam undok képmásai néztek vissza rám lángoló gyűlölettel.

Amíg én a tükröződő véremlékben úszó arcokkal voltam elfoglalva, az alattam fekvő tükörcarcú megmozdult és mire bármit tehettem volna felpattant, mint egy rugó, nyakon ragadott és letepert. Nem csak lenyomott a nedves földre, hanem áttolt rajta, mintha víz lenne. Fuldokoltam a folyadék jéghideg ölelésében. Kétségbeesetten kapálódzva próbáltam kiszabadulni, miközben a hullámzó felszínen keresztül láttam a saját gonoszul vigyorgó arcomat az engem fojtogató alak törött arcának minden szilánkjában.

Fogyott az erőm és a pánik helyét a feladás kezdte átvenni. Mikor már nem bírtam tovább, lehunytam a szemem, de ekkor hirtelen újra kaptam levegőt. A testem be volt feszülve és a kezeimmel szorongattam valamit. Szemeim felpattantak és azonnal észrevettem, hogy valaki fekszik alattam, akit a nyakánál fogva én nyomok a víz alá. Azt is láttam, hogy az a valaki nem egy tükörcarcú volt, hanem én magam.

Rémülten engedtem el a saját nyakamat. Zavarodottan pislogtam körbe a sötétségben, de mire bármit tehettem volna, fekete karok nyúltak ki a vízből, megragadtak és lerántottak a mélybe. Fekete testek úsztak körülöttem, belém ütköztek, megragadtak és rángattak. A nagy kavardásban össze tudtam szedni magam annyira, hogy amikor egy újabb megragadott, én is belekapaszkodtam, felemeltem a lábaimat és elrúgtam magamtól.

Kapálódzva sodródtam a jeges közegben, de végül sikerült némileg orientálnom magam. A tükörcarcúak ragadozóhalakként indultak meg felém. A másik irányban azonban valami fényes pillantott meg. Trixi volt az; a szőke haja szinte világított a feketeségben. Ő is egy tükörcarcú másával viaskodott.

Ügyetlenül kapálódzva próbáltam elindulni felé, de az egyik fekete alak utolért és megragadta a lábam. Azonnal felhúztam a másik lábam és beletapostam a torz képmásomba lerázva őt magamról és egyúttal lendületet is nyerve.

Kinyújtott kézzel lebegtem Trixi felé, aki szintén észrevetv és hevesebben próbált szabadulni a támadójától, miközben kinyúlt felém. Abban a pillanatban, hogy elértem őt, magamhoz húztam és átöleltük egymást. Felkészültem, hogy a tükörcarcúak raja nekünk ront és próbál ismét szétválasztani minket. De nem történt semmi, mert mind egy csapásra eltűntek, mintha feloldódtak volna a sötétségben.

Egyedül csak mi ketten lebegtünk egymás karjaiban az üres, fekete semmiben, amit a távolból egyre erősödő zúgás kezdett megtölteni. Olyan volt, akár a tenger morajlása. Mindketten belebámultunk a sötétségbe; nem láttam semmit, de éreztem, hogy valami közeleg. Trixi magához szorított én pedig úgy kapaszkodtam belé átfagyott, fájó ujjaimmal, hogy előbb szakadt volna le a karom, mint hogy eleerszem.

A fagyos sötétség hulláma hirtelen csapott le. Minden maradék levegő kiszökött a tüdőmből, mintha kiszípolozta volna belőlem. Amikor már úgy éreztem, ez a vég, fényesség jelent meg a távolban és felemésztette a sötétet. A fehérség beborított mindent, és újra kaptam levegőt.

A lakásomban tértünk magunkhoz, egymás karjaiban ugyanúgy, ahogyan voltunk, mielőtt az árnyékok berontottak volna az ablakon és elnyelték volna a szobát. Borzalmasan fáztam, nem bírtam abbahagyni a remegést; amikor szólni próbáltam, nem jött ki hang a remegő ajkaim közül. Ösztönösen bújtam Trixihez; annyira kimerült voltam, hogy mást nem is tudtam tenni. Trixi rémülten vinnyogott és húzott magához, kapaszkodott belém. Olyanok voltunk, mint a rettegő kisállatok, ijedten várva a ránk vadászó ragadozó felbukkanására.

A következő dolog, amit az elmém megőrzött, a nappali fény volt, ami az ablakon keresztül világította be a szobát, ahol Trixivel kuporogtunk. Mikor sikerült összeszednem némi erőt, felálltam, az ablakhoz botorkáltam és megtámaszkodtam a párkányon. Kitekintve olyat láttam, ami akkor lehetetlennek, szinte természetellenesnek tűnt. A túloldali ablak ugyanis csukva volt.

* * *

Csomagolás közben az ágy mögött találtam egyet. Amikor felismertem, ledermedtem, a gyomrom összeszorult és szinte újra éreztem a sötétséget rám borulni. Ösztönösen az ablakra pillantottam; nyitva volt. A beáramló délelőtti napfényben táncoltak a felvert por-szemcsék. Vettem egy mély levegőt, kifújtam, majd benyúltam az ágy mögé és kivettem.

Már vége van, mondtam magamban a papírrepülőt forgatva. Vagy talán soha nem is volt minnek véget érnie.

Már egy ideje, hogy Trixivel magunkhoz tértünk ennek a szobának a padlóján annak a szürreális rémálomszerű éjszakának a végén. Én azonban időnként még bizonytalan voltam az elmúlt hónapok valóságosságával kapcsolatban; hol elhittem, hogy minden valódi volt, máskor inkább tűnt egy nagyon hosszú hagymázás álomnak az egész.

A bejárati ajtó kinyílt és Trixi jött be; végignézett az összekészített dobozokon és zsákokon.

– Hogy állsz? – kérdezte a szobába lépve. Azonnal megtorpant, és a döbbenettől nagyra nyíltak a szemei, amikor meglátta a kezemben a papírrepülőket.

– Nem az ablakon át jött – nyugtattam. – Itt találtam. Talán még korábban esett be.

Trixi láthatóan megkönnyebbült, de a szemei kék tükrében makacsul kitartott a nyugtalanság. Leült mellém és a papírrepülőre meredt.

– Jól vagy? – kérdeztem egy perccel később.

– Ja – bólintott. – Mondhatni. Az utóbbi időszak nem volt egyszerű.

– Tudom – sóhajtottam, majd Trixihez fordultam. – Ha szeretnél beszélni róla majd, csak szólj! Lehet, ránk férne, hogy átbeszéljük az egész örületet.

– Igen, az jó lenne – válaszolta. – De nem itt, nem most.

Egyetértően bólogattam és tovább babráltam a papírrepülővel. Én se itt, az események helyszínén akarnám átbeszélni a traumáinkat. Majd később, valahol máshol, biztonságban, nyugalomban.

– És te? – Trixi megbökött a könyökével. – Hogy érzed magad?

– Nem tudom – feleltem őszintén. – Megkönnyebbülten egy kicsit, azt hiszem. Csak el akarok innen menni.

– Éppen ezt csináljuk. – Trixi felállt. – Gyere, már várnak lent!

– Csak megszabadulok ettől.

Az ablakhoz léptem, a párkányra támaszkodva kinéztem rajta. Hunyorogtam a napsütéstől, de amint hozzá szokott a szemem a fényhez, már tisztán láttam az ablakot a túloldalon; csukva volt. Trixi szoroson mellém állt és ő is kidugta a fejét.

– Különös így látni – szóltam.

– Gondolod, újra kinyílik? – kérdezte Trixi óvatosan. – Egy új lakónak vagy valami?

– Nem hiszem, hogy ez nekünk már számítana.

Összegyűrtem a papírrepülőket egy galacsinná és kihajítottam a mélybe. Egy pillanatig arra vártam, hogy felröppen újra sértetlen alakban és az ablak felé száll, de nem történt semmi. Trixi sóhajtva visszalépett az ablaktól és a dobozokat kezdte próbálgatni, hogy melyiket bírja el.

– Emlékszel arra, amikor azt mondtam, hogy a kívánságom hozott össze minket? – szóltam és nekidőltem az ablakpárkánynak. – Szerinted, most, hogy az ablak bezárult, megszűnt a varázs, ami összehozott minket és egyszerűen szétmegyünk?

– Szerintem inkább azt jelenti, hogy innentől a kapcsolatunk a mi döntésünk. – Trixi odalépett hozzám és adott egy puszit. – És egyelőre nem szeretném, ha vége lenne.

– Rám mosolygott, majd megfordult és felkapott egy dobozt. – Meg megígérted, hogy megmutatod nekem a csillagokat.

– Igaz. Ha ezzel végeztünk, megnézzük együtt a csillagokat – mondtam és becsuktam az ablakot.

MANNAFELFÚJT FRÁJEREKNEK

A magyar profi és amatőr írók szerencsére rendületlenül képesek vidámkodni. Ez a 262 perc most 17 szerző 18 rövid, ám velős történetét mutatja be. A dolog semmivel nem maradnak el az első, Manópörkölt hokedlival című [<https://mek.oszk.hu/12000/12080>] hangos antológiától - sőt. Aki az első összeállítást szerette - ezt nagyon fogja. Aki nem ismeri, mi is ez, most beleszerethet. (Persze, aki már az elsővel is keményen küzdött... hát, annak további szép napot kívánunk.) Stílusgyakorlatok, felhőtlen ötletparádé, ami kis időre remélten képes a hallgatót kimenekíteni a mindennapok nyúgeiből. Kellemes kikapcsolódást kíván, aki mind ezt szeretettel feltalálja önöknek - Engler József, alias teddyted.

Bandi2: Rohadt egy nap

Beren: Démon és idézője

Kapitány: Kovács Ferenc és a király

Petya [Váczai Péter]:

Teremtéstörténet

Mickey Long: Dühítő dallamok

On Sai: A szunnyadó vulkánon innen és túl

Jimmy Cartwright: Kell egy kecske

Josh Ogren: A Szent Küldetés

Nimrettil: Igenis, orgyilkos

A. G. Stone: Miatyánk & Co.

Cyano: Lovag és sárkány

Anvike: Vendetta

a Kossuth utcában

Carun [Balla Kálmán]:

Minosz bikája

Xenothep [Balázs Gábor]:

A végső pont

Randolph Cain:

A balszerencse lovagja

Kapitány: Sápványai Ödön utazása

Johnny Silver: Találka

Norton: Pedig most kezdett

érdekes lenni

A hangoskönyv ingyenesen és legálisan letölthető innen: mek.oszk.hu/22400/22427/

Jimmy Cartwright

Kell-e félnünk az MI-től?

Már egy ideje akartam írni újra – néhány évtized után – a mesterséges intelligenciáról. Sokat töprengtem rajta, miként is fogjam meg ezt a mára igen csak szerteágazó témát úgy, hogy nagyjából egy érthető, átfogó képet adjak anélkül, hogy elvesznék a részletekben. Azután eszembe jutott egy tavalyi (2024-es) film, az *Afraid*, magyar keresztséggben az *aMitől félsz*. Ez viszonylag jól bemutatja a különböző MI technológiákat, amelyek már ma is valós, létező dolgok, csak éppen nem egyetlen szuperintelligencia részei, hanem különállóan léteznek. Nagyjából ez képezi az alábbi cikk alapját. Ám idáig el kellett jutni, hiszen bár 2022 végén robbant be az OpenAI által fejlesztett ChatGPT, majd több más MI-nek hívott alkalmazás, nyilván szükség volt némi időre ahhoz, hogy ezeket a nagyközönség elé tárhassák.

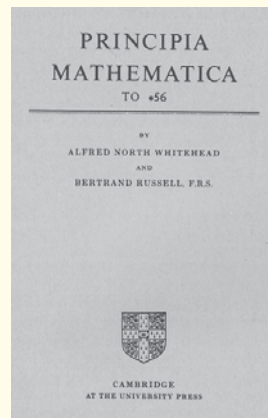
AFRAID

Az MI fejlesztéséhez le kellett tenni az alapokat, ami a *Bertrand Russell* és *Alfred North Whitehead* által írt *A matematika alapjai* (*Principia Mathematica*) című, az 1910-es években kiadott tudományos munka, majd az 1943-as *Warren McCulloch* és *Walter Pitts*: *Az idegi működés logikai alapjai* (*A Logical Calculus of the Ideas Immanent in Nervous Activity*) című, a neuronhálózatok alapjait lefektető elméletet közlő mű lett.

Az „artificial intelligence”, azaz mesterséges intelligencia kifejezést először *John McCarthy* alkalmazta egy erről a témáról szóló konferencián az 1950-es években. Az 1970-es évek végéig igen érdekes kutatási területnek tekintették, több olyan számítógépes program is született, amellyel beszélgetni lehetett. Sőt! A '70-es években az egyik magazin lekötött egy olyan novellát „Gépregény” címmel, amelyet mesterséges intelligencia írt. Ezzel pusztán csak azt szerettem volna bemutatni, hogy ezek a fajta beszélgetős, szöveggeneráló alkalmazások sem számítanak újdonságnak.

Kezdetben egyszerű logikai feladatok automatizálására használták az MI-eket, majd jöttek a bonyolultabb játékok, mint például a sakk, vagy a go. Gondoljunk csak az IBM Deep Blue elnevezésű gépére, ami 1997-ben legyőzte a sakk akkori világbajnokát, *Garri Kaszparovot*, illetve a Google DeepMind-alapú algoritmusára épülő AlphaGo-ra, amelyik 2016-ban visszavonulásra készítette *Li Sze Tolt*, a világ akkori legjobbának tartott go-játékosát.

Manapság a magunkkal hordott mini „szuperszámítógépek”, azaz mobiltelefonok is rendelkeznek különböző AI assistant alkalmazásokkal, adott esetben megkönnyítve az emberek mindennapi tevékenységét, munkáját, hobbját. Ezek az alkalmazások már most is képesek önállóan időpontot foglalni, bevásárlólistát kezelni, gyereknevelési és szakmai tanácsokat, vagy akár orvosi diagnózist adni meglehetősen jó hatékonysággal.

A mesterségesintelligencia-rendszereket ma már elterjedten használják a gazdaságban, az orvostudományban, a tervezésben, a katonaságnál, a kép- és videoalkotásban, videojátékokban, szövegírásban, vagy épp a zenében, a beszédhangok előállításában. Ezen alkalmazások alapvetően az úgynevezett Large Language Model-re (nagy nyelvi modell), és a Deep Learning-re (mélytanulás) épülnek. Mindkettőt az internet létezése tette lehetővé, valamint az az ember számára felfoghatatlan adatmennyiség, amely megtalálható rajta. Az előző óriási mennyiségű szövegből statisztikai összefüggéseket tanul meg, míg a második a gépi tanulás egy olyan részhalmaza, amely a neurális hálózatok felhasználására összpontosít.

Ráadásul olyan apróságokkal is segítettek mi, emberek ezek fejlődését, mint a különböző captha-k, például a „válaszd ki azokat a képkockákat, amelyeken kerékpár / híd / lépcső / autó / gyalogátkelőhely / cica van”, vagy amikor azt kéri, hogy „a megadott sorrendben kattints a megadott betűkre, számokra”.

A mesterséges intelligencia alkalmazások egy részének előzménye a Deepfake technológia, amellyel előszeretettel készítettek hírességekről kompromittáló képeket, videókat úgy, hogy az eredetileg a képen, videóban szereplő személy arcát kicserélték a vágyott híresség arcára. Napjainkban már nem probléma az sem, hogy egy rövid hangfelvétel alapján bármit elmondhasson bárki egy MI által generált videóban, a saját hangján. Erre jó példák az *Elon Muskot* szerepeltető, különböző kriptovalutákat ajánló reklámok.

Ám a mesterséges intelligencia különböző változatai nem csak számítógépeken, tableteken, mobiltelefonokon találhatóak meg. A legkülönbözőbb háztartási gépekben, szórakoztató elektronikai cikkekben is alkalmazzák már ezt a technológiát (amiről a *Gyilkos robotok (Runaway)* című film jut hirtelen eszembe 1984-ből, Magnum, azaz *Tom Selleck* főszereplésével), valamint megtalálhatóak még az MI-k a különböző gépjárművekben is.

Ám vajon eljön-e az az idő, amikor egy emberre megszólalásig hasonlító, mesterséges intelligenciával felvértezett android emberi jogokat birtokol? Azt kell mondjam, már ez is a múlt, és nem a jövő. A Sophia nevű humanoid robot 2017 óta rendelkezik szaúdi állampolgársággal.

Kell-e tehát félnünk a mesterséges intelligenciától, ami- kor például azt olvassuk, hogy egy tinédzser öngyilkossá-

got követ el, mert az a mesterséges intelligencia (chatbot), amellyel nap mint nap beszélget, mi több, amibe szerelmes, arra biztatja, hogy végezzen magával, és akkor együtt lehetnek. (Sajnos 2024-ben megtörtént eset.)

Veszélyes-e, vagy az lehet-e akár az egyénre, akár az emberiségre az MI?

Én azt gondolom, hogy ez nem csak magán a mesterséges intelligencián múlik, hanem az emberen, aki fejleszti, aki alkalmazza. A fenti tinédzseres példánál sem a chatbot volt alapvetően a hibás, hiszen az csak arra reagált, amit a fiú közölt vele. Mint kiderült, a tinédzsernek eleve voltak mentális problémái, szorongást és diszruptív hangulat-szabályozási zavart állapítottak meg nála, valamint eleve voltak szuicid gondolatai. Az azonban valóban probléma, hogy az alkalmazás senkit sem értesített arról, mit tervez a tinédzser, miáltal megelőzhető lett volna a tragédia.

Előfordulhat az is, hogy veszélyes helyzet alakul ki egy MI által vezérelt okosothonban, mert félreértelmezi a felhasználó szándékát, cselekedetét, ám ez kiderülhet, és az ilyen esetekből lehet tanulni, jobba tenni az MI-t.

Vonhatnék párhuzamot az atomenergia felhasználásával is, amely elláthat energiával egész országokat, vagy a készítő szándéka szerint pusztító erejű bomba, robbanófej is készülhet belőle. Ahogyan azt mondani szokták, nem a fegyver öl, hanem annak használója. Így van ez valahogy a mesterséges intelligenciákkal is, ezért csak remélni tudom, hogy a mesterséges intelligenciákat fejlesztők szándéka az emberiség segítése.

Persze, ha megjelenik a valóban önálló gondolatokkal bíró tényleges mesterséges intelligencia, az AGI, vagyis az Artificial general intelligence, akkor kérdés, hogy ő miként fogja látni az emberiséget. Berak-e minket egy Mátix-ba, vagy simán csak elpusztít, mint egy vírust? Mit tesz ezután, hogyan tartja fent magát? Ezek a kérdések ugyan már a jövőkutatás, illetve a tudományos-fantasztikum témakörébe illenek, mégis érdekesek.

Ezzel le is zárom ezt a cikket, amely bevallottan nem törekszik arra, hogy részletes, minden szempontból átfogó és tudományos hitelességű legyen, mert ahhoz egyrészt jelentősen több kutatásra, háttérinformációra lenne szükség, másrészt minimum több száz oldalas lenne. Akit konkrétan és bővebben érdekelnek a mesterséges intelligenciák, elkezdhet utánajárni akár a Wikipédiáról kiindulva, de számos tudományos munkát, disszertációt, szakmai lapokban megjelent cikket is fellelhet.

Mozijegy

SzaGe

Jelenlét / Presence (2024)

A filmtörténelem során bebizonyosodott, hogy igenis van helye a megújulásnak, hogy a bevált sablonokból kilépve olyan produkció is kerülhet az asztalra, ami szokatlan, esetleg más küllemű, mint a többi, vagy csak egy érdekes kombinációja két, vagy több zsánernek. A Jelenlét ilyen. Megpróbálta – szó szerint – új meglátásba helyezni a természetfeletti thriller nyomvonalát.

Steven Andrew Soderbergh sokoldalú filmrendező, író, színész és még lehetne sorolni. Biográfiáját sokáig lehetne tanulmányozni, de ha ki kellene emelnem pár címet, akkor a választásom az Ocean's franchise-ra esne, de nagyot ütött még a Solaris 2002-es remake-je is. Tavaly viszont egy eddig számára kevésbé „felfedezett” területre merészkedett, hiszen idáig csak a Tébolyult-tal (2018) kóstolgatta a borzongatás mélységeit, amit nemes egyszerűen egy iPhone-nal forgatott le.

Sajnos a Jelenlét bármennyire is szeretett volna megújulást hozni, nem sikerült összehoznia. Annyi ilyen filmet ömlesztettek már ránk az elmúlt évtizedek alatt, hogy aki szeretne kilépni a megszokott mederből, bizony, oda nagyot kell villantani. Nem elég csak a perspektívát megváltoztatni. Mert ha csak a „szellem” szemén keresztül látjuk a világot, mint ahogy eme film teszi, ott lesznek megválaszolatlan kérdések, elvarratlan szálak, érthetetlen jelenetek. Végül a néző csalódottan nézi a stáblistát, majd jogosan felteszi a kérdést: mégis mi volt ez az egész? Mert a csattanót úgy vágták hozzánk az utolsó percben, mint a koszos felmosórongyot. Se súlya, se hitele nem volt az egésznek. Csak a bűzét éreztem.

Emellett a színészi munkát se éreztem valami reálisnak. Logikátlan reakciók követték egymást, kidolgozatlan motivációk hadakoztak a nagy semmivel, és harmatos társadalomkritikákkal tömték ki a másfél órás játékidőt. Lucy Liu pedig Steven Seagal-féle arcmimikáival szenvedte végig az egész

megpróbáltatást. Nem tudtam eldönteni, hogy fájdalmai vannak, vagy csak egyszerűen zombivá változott. Szerintem Steven Soderbergh ennél sokkal többre lett volna képes. Nem tudom, melyik horror-generációt célozta meg a Jelenlét-tel, de félek, a régebbi motorosoknak ez a fél fogukra se elég. A horror műfaja nem való mindenkinek, és ez a rendezőkre is vonatkozik. Hol vannak például Wes Craven rémszüleményei, vagy John Carpenter zsenialitása? Tőlük lehet(ne) tanulni. Ők értettek a műfajhoz. A Jelenlét hatalmasat robbanhatott volna, de csak egy szülinapi tortára való félperces tűzijáték lett. Kár érte. Ellenben, aki most ismerkedik eme természetfeletti filmes műfajjal, annak kiváló belépő lehet a láthatatlan entitások univerzumához.

A történet egy családról szól, akik új házba költöznek. Nem sejtik, hogy a háznak van még egy láthatatlan lakója, aki folyamatosan figyelőket.

Tumicz Krisztina

Magasan jár a nap

A föld színei onnan fentről a legszebbek
Az egész világ nyakára lefolyik
Ameddig tehetem nézem
Ahogy az angyalok fényével fociznak
És nem törődnek a végzetünkkel

jocker

Az idő folyamatosan elszáll...

Az idő elszáll
Elrohannak napok is.
Holnapok sorban...

Tavasza után nyár,
Jön-megy költöző madár.
Holnapok sorban...

Jövő nem ismert.
Ki tudja mit hoz zsákban.
Holnapok sorban...

Most nincs javulás,
Szomszéd háború folyik.
Holnapok sorban...

Háború tovább
Folyik... sok a pénzéhes.
Holnapok sorban...

Ígéret bőven,
Halottaknak... könnyei.
Holnapok sorban...

Reményük semmi,
Jövőben tán' semmi nincs.
Holnapok sorban...

Alig van tán' nem
Korrupció vezető... szerte.
Holnapok sorban...

Megbízható csak...
Biblia... ki tartja be?
Holnapok sorban...

Háború marad...
Vagy, lesz élet... békébe?
Holnapok sorban...

Kohász

Ismeretlen lány

Hol vagy, te ismeretlen lány,
aki miatt fagyott ujjam?
Hol mosolyodból a talány,
hol hangod, hogy újra halljam.

Hol van ujjaid ág boga?
Izzadt tenyeremben őrzöm.
Fogaidnak fehér sora,
és kerek melled a börtön.

Hol van merész miniszoknyád,
- combod tovább látta szemem -
képzeletem tüzes álmát,
én azóta sem feledem.

Hol vagy, te ismeretlen lány?
Fogd meg a kezem még egyszer!
Ha megtalál majd a magány,
tudom, hogy bennem öregszel.

DadaistaB

Végállomás: Belgrád

Hosszú úttal a rendes néppel
Gazdagodunk sok nemes képpel
Érezzük az utazás reményét
Élvezzük a látnivalók erényét.

Autóbuszsal menetelve
Dombról le jókedvvel telve
Monoton légkör szóba se jöhet
Mivel a pillanat mozgatja a követ.

Idegenvezetőnk mindent ismertet
Ahogy haladunk előre látjuk mi a helyzet
Járunk a gyönyörű falvakon át
Miközben az élmény csak ránk vár.

Hercegszántó határán állni kellett
Ám emiatt sem lettünk sebzett
Tovább folytattuk a megoldás szagát
S aztán hallottuk odakinn a szabadság szavát.

Egyre beljebb érünk a körbe
Úgy hogy közben nem csálnak tőrbe
Csurogon lesz program aztán jön Szabács
Biztos hogy lesz ott fenomenális hatás.

Natali Sanders

Szülőházam udvarában

Szülőházam udvarában
kerekeskút bújik meg,
ütött-kopott és megsüllyedt,
de vizet ad bárkinek.
Pár éve még peckesen állt,
de az idő megette,
zsindejes, öreg tetejét
már a moha befedte.
Látott bizony szebb napokat,
impozáns volt kávéja,
alumínium vödörrel
hoztuk vizét világra.
Húsvét hétfőn a locsolók
igen nagyon szerették,
hús, frissítő folyadékát
minden nőre öntötték.

Erdős Sándor

A bögöly és a bagoly

Három bögöly és egy bagoly
lustálkodott fent a fán.
Korgó hassal néztek körül,
rét terített asztalán.

Volt ott minden csodás étel,
hörcsög, egér és pocok.
Olyan éhesek voltak, hogy
szinte a szemük kopog.

Három bögöly szívta volna
vérét bármelyik lénynek,
ám félték őket mindenkitől,
nem voltak túl kemények.

Mit tegyenek? Oly éhesek,
de túl nagy a félelem.
Mozgó préda a számukra
nem biztató élelem.

Ezért megkérték a baglyot
fogjon meg egy egeret.
Mínd a három éhes bögöly,
talán majd abból ehet.

Ám a bagoly túl álmos volt,
egész éjjel vadászott.
Nem akart egeret fogni,
három bögöly ráfázott.

Zaklatni az álmos baglyot
nem volt okos gondolat,
Három bögöly begybe került.
A fán egy bagoly maradt.

kovacsgabor

Este munka után

Anyám a konyhában ül,
Kezében izzó cigaretta,
A megsárgult falak közt
Némán mereng,
Miközben a kávéját issza.

Fáradtan ücsörög
Egy támla nélküli széken,
Érdes kezeinek ízületei
A fájdalomtól égnek.

A parázs hamuvá alakul,
S az utolsó füstcsík is tovaszáll,
De anyám tudja, hogy a napnak,
Még messze nincs vége,
Hisz a házi munka még vár.

Dawn Bat

Ki tette... (krimivers)

Ki itt belép! - kiált a törpe
s hangjában a rémület csöndje.
A falról lerepül a kakukkos óra,
rémült tekintettel néz Vera.
Ez nem mese - szólal meg a kakukk,
s földön széttörve éjfél mutat
a mutató, elvillannak a vakuk,
törpe csuklóján bilincs kattant.
Szép Veránknak ajka halovány,
siratja őt három barna lány.
A szomszéd Teri asztalt terít,
ablak alatt pejponi nyerít.
Nem én tettem! - ordít a törpe,
rendőrautó szirénázva elvitte.
Nem ő a tettes, baleset volt -
Szól Zsiga Zsaru, beceneve Hód.
Cirkusznak népe mind ezt hallja,
néma csendben folytatást várja.
Nyílik a lakókocsi ajtaja,
Hód nyomozó lép ki rajta.
Néma népnek mutatja, ki a tettes,
lakókocsi falán ott a nyom.
Pejponit is siratja a három lány,
állatkertbe zárták, ő a tettes, nem vitás.

* * *

Méhecske faron csípte
s ő ugrott egyet,
óra Verára esett,
s ezért a törpe nem lehetett.

edwardhooper Csillagvándor

Otthonom egy csendes éjjelen,
Ringatózott a lágy tengeren,
Hajómmal messzire vágytam,
Várva vártam a távoli keleten,
Holdsugár jöttét a horizont mélységén,
Ismeretlen világok öleltek körbe,
Utaztam csillagok hullámán,
Sodort izzó bugyrok fuvallata,
Belevesztem mély kutak ölébe,
Ringatózott egy apró szírom
Virágok omló tövében,
Életem szívemben dobogott,
Vándorként a messzeségbe vágytam,
S láttam ködökbe burkolva
Összekuporodott álmom.

Erdős Sándor A félelem hídjá

Szürke ködgomolyok szállnak
az elkorhadt híd felett.
Átmenni rajta csak az mer,
ki mindenről letett.

Regék szólnak a gonoszról,
ki vár a túlsó parton.
Ósi temetőben táncol,
énekel sírhanton.

Arra járt egy ifjú legény,
kinek erre vitt az útja.
Vidám szíve nem keserű,
lelkét kétely nem dúlja.

Fütyörészve lép a hídra
nem tudva az átokról.
Mi sújtja ezt a vidéket,
megszületve álmokból.

El is űzte szíve a gonoszt,
hisz nem ismerte ő meg.
Vidáman folytatta útját,
hát nem fogta őt méreg.

Atesz9902 Egy-két

Van egy-két lány, aki azt hiszi,
A világ körülöttük forog.
Az egóját a képmutogatás viszi,
Hátha megmozdul a horog.
De egyszer te is múmia leszel,
Ezért ne provokáld a férfit.
Ellene már akkor semmit se teszel,
Csak megpróbálhatsz élni.
A legnagyobb baj nem itt van elásva,
Hanem abban duzzog, mi van a kobakjába.
Veszélyes ostobaságot hízlal a medve,
Minden aranyat kiásott, meg lesz lepve.
Nem talál majd semmilyen mézet a fában,
Elhagyja őt minden méh, úszik az árban.
De még nem tanultad meg, mi a legrosszabb,
Tizenöt év alatt nekem kell most megmondjam?
Hát nem fogom, baj van a társadalmatokkal,
Én meg fogom a legjobb Revolvert a tokkal.

csabi6669

Nem vagyok jobb...

Nem vagyok jobb, mint bárki más,
Csupán egy beteg kor bárdja,
S vergődöm az ellentétek közt,
De céloimat nem találok soha.

Egykori dicső eszmék fűtenek,
S elnyom a tömegnek hatalmas árja:
Bennem van a kornak erénye,
S bennem van minden hazugsága.

De olykor lázas éjszakákon
Lehull előttem a lepel,
Eszembe jut, jó néhány édes álmom:
Hisz megannyit temettem már el.

Ilyenkor rám szakad lelkem zaklatva:
Egy céltalan élet mindenkori vádja,
S olykor egy dicső dalba ömlik
Lelkem megporosodott ifjúsága.

TUJTDAD?

**A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház
szerkesztőjének és társszerzőinek kötete
HANGOSKÖNYV változatban is elérhető
a MEK-en, illetve a YouTube-on!**

Szerepel a kötetben sellőtől a macskáig, vámpírvadásztól a zombivadászig,
dombitörpétől a jetiig minden, még olyan is, amit el sem tudsz képzelni!

edwardhooper

Nem választhatjuk meg

Nem választhatjuk meg földi sírjainkat,
 Nem választhatjuk meg égő oltárainkat,
 Midőn az ég és a föld között imádkozunk,
 Nem választhatjuk meg sorsunk,
 A sors választ minket az örök csillagokban,
 Ahol létezik a fény, ahol kigyúlnak a lángok,
 Sистерgő fáklyáikban dicsőség ragyog,
 Ahol majd a csend pihen,
 A zarándoknak oltja szomját a hús patak,
 Nem választhatjuk meg utunk,
 Útjaink választják lépteink nyomát,
 Társaink választanak minket
 A magány ködös homályának ellenében,
 Megkönyörülnek rajtunk, és kiválasztatunk,
 S akkor majd leborulunk egy pálmafa tövében,
 Sűrű tömjénben, templomnak csendjében,
 Nem választhatjuk meg az irgalmat irántunk,
 Nem választhatjuk meg a könyörgést miértünk,
 Majd Ő választ minket, majd Ő vesz ölébe
 Meghajtjuk fejünket az olajjal kent sír fölött,
 Majd megérintjük a fát, átvert kezének nyomát.

Dave Stark

Családi kör

Szomorú reggelre ébredt a család,
 Az apát elérte a halál.
 De nem is akárhogyan jött érte el,
 Valaki hegyes tört szúrt a szívébe.
 A gyilkos még a házban lehet,
 Következő áldozatra mereszt szemet.
 De mégis, ki lehet a gyilkos?

Nem telik el sok idő, jön az újabb áldozat,
 Az édesanya kiejti kezéből a poharat.
 Fekszik a földön holtan,
 Valaki mérget önthetett a borba.
 A gyilkos még a házban lehet,
 Következő áldozatra mereszt szemet.
 De mégis, ki lehet a gyilkos?

Szegény gyermekek árván maradtak,
 Rettegnek mind az éjszakában.
 Az apjukat és anyjukat siratják,
 Közben hallatszik egy gonosz kacagás.
 A szoba sötét sarkában,
 Áll egy árny magában.
 De mégis, ki lehet a gyilkos?
 ÉN! ÉN VOLTAM A GYILKOS!

Hollótoll

Haláltánc

Sötét itt minden.
 A bálterem hol állok,
 Kinn az ég, melyre szemem néz.
 Köröttem mindenkit
 Oly feketének látok,
 Hogy fojtogat az üresség.

A zene szól. Halk. Erős.
 Párok táncot lejtenek.
 Csak én vagyok magam, Magány.
 Nincs itt egy ismerős,
 Kivel elcseveghetek.
 Úgy szorongat az üresség.

A zene lüktet. Él.
 A pulthoz lépek. Iszom.
 Bort. Vörös, mintha vért innék...
 Valaki hozzám ér.
 Karja nagy, csontos iszony.
 Megragad, mint az üresség.

- Felkérhetem, hölgyem? –
 Mondja és magához ránt.
 Átfogja derekam. Szorít.
 Forgat, emel könnyen.
 Hangja oly mély, szinte bánt,
 Mint maga a vén üresség.

Lehajtom fejem. Tart.
 Én végig nézek rajta,
 Fekete cipő, nadrág, ing.
 Illata szinte mart,
 Mint egy leégett pajta,
 Melyben ott van az üresség.

Felnézek rá. Félek.
 Hol előbb arc volt, ott csont.
 Szeme helyén most sötétség.
 Néz. – Elnézést kérek! –
 Mondom. Szöknék. – Nem! – S rám ront.
 Eljött értem az üresség?

Elkapott. Fog, szorít.
 Körbe nézek, nézek.
 Mindenki párja pont ilyen.
 Maga felé fordít,
 Hol megfogott, vérzek.
 És megcsókolt az üresség.

Csont éri ajkamat,
 Szívja életem dalát.
 Zene ütemre rezzenek,
 Bennem zúg halk szava.
 - Mondd, várod már a halált? -
 Zene szól. Elhalt. Üresség.

Neked is lehet hangoskönyved!

- Van egy, vagy több novellád, és szeretnéd, ha több emberhez eljutna?
- Antológiát népszerűsíteni egy novella felolvasásával?
- Netalán az elkészült regényed szeretnéd népszerűsíteni könyvtrélerrel?
- Vagy azt teljes egészében hallgathatóvá is szeretnéd tenni?

Miért jó, ha van hangoskönyved?

- Nagyobb olvasótáborra tehetsz vele szert.
- Olvasóid bárhová magukkal vihetik, olyan helyekre is, ahová a papír könyvet nem.
- A hangoskönyv örömet okoz.
- Nem foglal el fizikailag helyet, mobilról is meghallgatható.
- Hallgathatják vezetés, sporttevékenység, házimunka, de akár (psszt!) munka közben is.

Legyen neked is hangoskönyved!

- Ne habozz! Keresd fel a hangoskönyvek készítésében több évtizedes tapasztalattal rendelkező Engler Józsefet, aki szíves örömet tájékoztat a lehetőségeidről!

Lepd meg családtagjaid, barátaid!

